

מועד חתימת הערעור: 27 ינואר 2021

ערעור עתירה מנהלית לפי חוק חופש המידע

על החלטה בתיק 18-03-3968 שניתנה ביום 15 לדצמבר 2020

והתקבלה אצל העורר ב- 17 לדצמבר 2020

בבית המשפט המחוזי בלוד עת ישב כבית משפט לעניינים מנהליים

מפי ד"ר אחיקם סטולר

העורר: ליאון (אריק) שנקלר ת.ז. : 054589262

בעצמו (להלן: "העורר")

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. יחידת חופש המידע של משטרת ישראל
3. מפכ"ל המשטרה רב ניצב רוני אלשיך
(כולם להלן: "היחמ"מ")
באמצעות פרקליטות המדינה מרחוב סאלח-א-דין 31 ירושלים
המערער ימציא עותק מהודעת הערעור למשיבים באמצעות המייל

נימוקי הערעור

1. האם קיימות ביקורות או בקורות פנימיות במשטרת ישראל על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל?

משטרת ישראל באמצעות היחמ"מ אומרת מפורשות: "לציין כי הליך של פיקוח ובקרה מתבצע בכל תיק חקירה באשר הוא, על ידי קצין ממונה והגורמים המקצועיים הרלבנטיים" (נספח 15 לעתירה). דהיינו, התשובה לשאלה לעיל ברורה - היחמ"מ טוענת שיש ביקורות ובקורות שונות שבוצעו בתיק החקירה של תאיר ראדה ז"ל. אבל מעבר לאמירת היחמ"מ, יש לנו ידיעה ברורה על

בקרה שביצע המפכ"ל (באותה התקופה) משה קראדי. המפכ"ל מינה את נצי"מ תורגימן לעשות בקרה על החקירה.

לאור האמור לעיל הגשתי בקשת חופש מידע הכוללת גם את הסעיף הבא :

"אני מקבל את תשובתכם שבקשתי לקבל דו"חות מכל יחידות המשטרה היא בקשה רחבה מדיי. לפיכך, אצמצם בקשה זו אך ורק לחקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל. לפיכך, אני מבקש לקבל לידיי את כל הביקורות (בקרורות) השונות שביצעו גורמי משטרה שונים הקשורים לחקירת רצח תאיר ראדה ז"ל" (נספח 30 לעתירה).

תשובתה של היחמ"מ לנושא זה היא :

"במענה לסעיף ט' לעיל : בקשתך לקבל לידיך את כל הביקורות (בקרורות) השונות שביצעו גורמי משטרה שונים הקשורים לחקירת רצח תאיר ראדה ז"ל. כאמור במענה שנמסר לך לבקשה מספר 4690, הליך של פיקוח מתבצע בכל תיק חקירה באשר הוא, על ידי קצין ממונה והגורמים המקצועיים הרלבנטיים. בתיקי פשיעה חמורה מתלווה גם פיקוח של פרקליטות המדינה על ידי פרקליט מלווה אשר מורה על השלמות והנחיות נוספות ככל שנדרש בהתאם לנסיבות כל תיק ותיק. יחד עם זאת, בקורות וביקורות כבקשתך, לא מתבצעות בתיק חקירה פעיל או בתיק חקירה שמתנהל בבית המשפט. לציין כי תיק זה, לרבות הליך החקירה בו, נבחנו זה מכבר על ידי 2 ערכאות שיפוטיות- מחוזי ועליון" (נספח 39 לעתירה).

לא ניתן שום הסבר לסיבה שהמידע הקיים לטענת היחמ"מ, לא נמסר.

תיק חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל והדיון המשפטי בו נגמרו מזמן עת דחה בית המשפט העליון את ערעורו של רומן זדורוב והרשיעו ברצח ודחה גם את בקשתו לדיון נוסף.

בית המשפט העליון מופנה לבקרה שעשה נצי"מ תורגימן במהלך החקירה [\(https://www.facebook.com/groups/1636960819951032/permalink/2128824260764683/\)](https://www.facebook.com/groups/1636960819951032/permalink/2128824260764683/),

מידע שאליו לא מתייחס בית המשפט קמא בהכרעתו וטועה בכך. המידע בקשר לבקרה זו לא נמסר לעורר, גם לא לנפגעי העבירה, גם לא להגנה של רומן זדורוב וגם לא לבית המשפט.

כמובן, שעובדת הביקורת או הבקרה שמבצע נצי"מ תורגימן, סותרת את תשובת היחמ"מ. דהיינו, בוצעה בקרה בזמן ניהול החקירה, בניגוד, לתשובה הלא נכונה שמסרה היחמ"מ לעורר.

בנוסף, נוהל הביקורת באח"מ אינו מונע ביקורות ו/או בקורות כלשהן ב"תיק חקירה פעיל או בתיק חקירה שמתנהל בבית המשפט". מגבלה זו, אם הייתה קיימת, הייתה סותרת את המלצות ועדת זיילר לעניין פריניאן, שכן, השוטרים המושחתים בשירות משפחת פריניאן השאירו תיקים פתוחים, ולכן אם תהיה מגבלת ביקורת על תיקים פתוחים – תיקים מושחתים שכאלה, שוב לא יתגלו. (נוהל ביקורת אח"מ :

<http://ariksworld.com/Grow/nohal%20bikorot%20agaf%20modiin%20vechakirot.pdf>

בנוסף, בתשובת היחמ"מ עצמה (נספח 42 לעתירה בסעיף ח') נאמר :

"בנוסף, במסגרת קורס ק' אח"מ ייעודי, המתקיים בשלושה מחזורים בשנה, נבדקים כ- 12 תיקי פשיעה חמורה בלתי מפוענחים, זאת למטרות לימוד, בקרה ובחינה מחודשת את תיק

החקירה. המלצות החניכים מועברות ליחידה החוקרת להמשך טיפול וליווי התיק". דהיינו
סותרת היחמ"מ את המגבלה לעיל, בתשובתה היא.

לכן העורר מבקש לקבל את המידע על כל הביקורות והבקורות השונות שביצעו גורמי משטרה
שונים, בקשר עם חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל.

בנוסף, בפני בית המשפט העליון עומדת השאלה מה קורה, כאשר המידע שניתן על ידי יחידת
חופש מידע - אינו נכון.

2. אישור ראש הרשות (מפכ"ל) (סעיפים 135 – 145 להכרעת הדין)

בדיון הראשון קבע בית המשפט קמא כך: "תמים דעים אני עם עמדת העותר שלא ניתן לראות
בנספח ג' הנ"ל תשובה שניתנה במנותק מהתשובה שניתנה ע"י עו"ד לינס חמד רב פקד בנימוק
הנדרש בסעיף 7 לחוק חופש המידע". עוד הוסיף בית המשפט קמא, וקבע כך: "למרות הכשלים
האמורים בתשובת המדינה.... אני סבור שמדובר בעניין טכני, שוליי".

בהכרעת הדין, קובע בית המשפט קמא כך (סעיף 145):

"לסיכום: הטענה כי ראש הרשות הוא שחייב לחתום בעצמו על אישור ארכה – נדחית. בקשת
העותר לקבל את אישור ראש הרשות – נדחית".

סעיפים 7(ב) ו- (ג) לחוק קובעים כך:

(ב) הרשות הציבורית תודיע למבקש המידע ללא שיהוי, ולא יאוחר מ-30 ימים מקבלת הבקשה,
על החלטתה בבקשתו; **ראש הרשות הציבורית, או מי שהוא הסמיך לכך**, רשאי להאריך את
התקופה האמורה, במקרה הצורך, ב-30 ימים נוספים, ובלבד שהודיע על כך למבקש בכתב, ונימק
את הצורך בהארכת התקופה.

(ג) **ראש הרשות הציבורית רשאי להאריך, הארכה נוספת, את התקופה האמורה בסעיף קטן
(ב), בהחלטה מנומקת אשר תישלח למבקש תוך התקופה האמורה**, אם בשל היקפו או מורכבותו
של המידע המבוקש יש צורך להאריך את התקופה; ההארכה הנוספת לא תעלה על התקופה
המתחייבת מהטעמים האמורים, ובכל מקרה לא תעלה על 60 ימים.

עוד מוסיף בית המשפט קמא בהכרעתו: "זאת ועוד, בניגוד לטענת העותר, החוק אינו מחייב את
המפכ"ל להוציא מכתב בעצמו, אלא קובע מפורשות שהוא יכול להסמיך לכך אדם אחר: "ראש
הרשות הציבורית או מי שהסמיך לכך" (סעיף 7(ב) לחוק). אין לצפות כי מפכ"ל המשטרה יאשר
במכתב אישי ארכות לכל בקשה שתוגש ליחידה לחופש המידע, שכן יהיה בכך חוסר יעילות ואף
פגיעה בעבודתה התקינה של המשטרה". העורר, כמובן, מתייחס לסעיף 7(ג), ובית המשפט קמא,
טועה בהכרעת דינו ומתייחס לסעיף 7(ב).

מסעיף 7(ב) ניתן להבין כי האפשרות להסמיך מישהו אחר – אינה קיימת לראש הרשות בסעיף
7(ג) לחוק חופש המידע.

זוהי טעות של בית המשפט קמא. החלטה המנוגדת לחוק. כמובן, שאי קיום החוק על ידי
המשטרה, אינו ענין "טכני, שוליי" וקביעה שכזאת היא טעות.

לא מדובר רק בעורר. בערך בין 3,000 – 4,000 בקשות מידע מוגשות ליחמ"מ בשנה, ובכ- 3% מהן מתבקשת הארכת מועד המחייבת באישור המפכ"ל, כ- 90-120 בקשות בשנה.

הסברתי בעתירה ובטיעוניי את החשיבות הניהולית שרואה המחוקק בזרימת המידע. ידיעת המפכ"ל על בעיה בזרימת המידע – היא בעיה ניהולית הדורשת את התערבותו. בניגוד לדעתו, הלא נכונה של בית המשפט קמא, המחוקק עוזר למפכ"ל המשטרה לנהל טוב יותר את המשטרה (הרשות), לה הוא אחראי. הסברתי בעתירה ובטיעוניי את חשיבות הפיקוח של ראש הרשות על יחידת חופש מידע, ואת הביטחון שזה מקנה למחפש מידע כי בקשתו נמצאת בטיפול ראוי על ידי בכירי הרשות הציבורית.

בית המשפט העליון מופנה למיילים ששלחתי בדרישה לקבל את אישור המפכ"ל: נספחים 8, 9, 11, 12, 13, 14 לעתירה ואח"כ פניתי ליחידה הממשלתית לחופש המידע. לא קיבלתי את אישור המפכ"ל, עד היום הזה, כי המפכ"ל לא אישר את הארכת המועדים. חוק חופש המידע ברור לגמרי - ההיגיון הניהולי העומד מאחורי החוק ברור וראוי.

אי קיומו של החוק על ידי מפכ"ל המשטרה יוצר מעגל של שחיתות. המפכ"ל לא מאשר הארכות מועדים כחוק, הפקידים מאשרים במקומו בהליך שקרי ומחפים עליו – והוא בתמורה ישקר עבורם כשהם יצטרכו אותו. מעגל של רמאות, הסתרה, שקרים - שחיתות.

בית המשפט קמא במקום להוקיע את השחיתות הזאת ולפעול על פי החוק בוחר להצטרף למושחתים ולתמוך בהם.

אין בידי היחמ"מ אישור מפכ"ל כנדרש בחוק והם משקרים במייל שלהם האומר כך:

"הנני להודיעך, כי בהתאם לסעיף 7(ג) לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998, החליט מפכ"ל

המשטרה להאריך את התקופה לקבלת ההחלטה בבקשתך ב- 60 ימים נוספים" (נספח 7 לעתירה). אין בידי היחמ"מ אישור מפכ"ל - כי המפכ"ל לא חתם על (אף) אישור שכזה. אותו דבר קורה גם בקשר עם בקשה 5067. רק אחרי כחצי שנה (מנספח 7 לעתירה) הם משיגים מכתב, לא ראוי ושקרי המנוגד לחוק, מרפ"ק לינס חמד. אין ליחמ"מ בעיה לשקר לעורר בתשובותיהם.

המכתב של רפ"ק לינס חמד, הוא חוצפה של מושחתים. זה פשוט לא יאמן. הרי אין להם אישור מפכ"ל כי יש קומבינה, יש שחיתות כי המפכ"ל לא רוצה להתעסק בזה, אז מביאים איזה קצינה, שתאשר שהוא חתם על האישור ואומרים שזה נכון – בחזקת מנהל ציבורי תקין. הגזמה פראית, וזה לא רק שאין לנו שמץ של מושג מי היא הגברת, איך היא קשורה לעניין ומאיפה היא יודעת. זה עצם העניין שהיא מדווחת על אישור המפכ"ל במקום שהוא יעשה זאת. היא המפכ"ל!;

הכול קומבינה, מעגל של שחיתות של כל מיני שוטרים שמחפים אחד על השני ועל המפכ"ל.

לא תהיה לנו משטרה טובה כאשר נאפשר למעגל שחיתות שכזה להתקיים. לא תהיה לנו משטרה טובה כאשר המפכ"ל לא יפעל על פי החוק. לא תהיה לנו משטרה טובה כאשר המפכ"ל לא ישגיח, באופן אישי ומלא, על זרימת המידע במשטרה.

מעגל השחיתות הזה מעיד על המשטרה כארגון - וזה רע מאוד.

וישאל השואל, מדוע לא מודה המשטרה בכך שאין לה אישור מפכ"ל? מתנצלת ומודיעה שתתקן דרכיה? מה חובתה הציבורית של המשטרה? איפה קיום החוק על ידי רשות שכול קיומה הוא אכיפת החוק? מדוע בוחרת פרקליטות המדינה לייצג את השחיתות הזו? מדוע לא באה פרקליטות המדינה ואומרת למשטרה: "לא נוכל לייצג את הפעילות הזו המנוגדת לחוק"? למה מסייעת הפרקליטות למשטרה בעקיפת החוק? מה חובתה הציבורית של הפרקליטות? ולמה לא מקיימת פרקליטות המדינה את החוק? את חובתה הציבורית? איך ייתכן שגוף שכל תפקידו אכיפת החוק מסייע בעקיפת החוק? ואיך יכול להיות שבית המשפט קמא טועה בכך? מה הוא לא קרא את החוק? לא קרא את הראיות (נספחים 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14 ועוד)? לא קרא את טיעוני העורר? איך יכול להיות שבית המשפט קמא פועל בצורה שכזו? משתף פעולה עם גורמי שלטון המפירים ברגל גסה את החוק? בית משפט שכזה מועל בחובתו השיפוטית.

אבל לא רק זאת – באה השחיתות של המשטרה ובריש גלי, מציגה מכתב שקרי של קצינה, שאף אחד לא יודע מיהי, כאילו זה אישור מפכ"ל. כל זאת, עושה מערכת אכיפת החוק, בבקשה לגילוי מידע בקשר עם חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, והרשעתו של חף מפשע ברצח הזה. כל זאת עושה מערכת אכיפת החוק מול האזרח והציבור. המשטרה משקרת ומרמה, הפרקליטות תומכת במשטרה ובית המשפט קמא, נותן גושפנקא לשחיתות הזאת. אין אפילו בושה. רגש של בושה לא עובר במערכת אכיפת החוק, כלום. גם לא עובר באנשים המעורבים בעצמם – אין בושה. כמו שקרה במשפטו של רומן זדורוב – אותו דבר: המשטרה משקרת ומרמה, הפרקליטות מגינה על השקר ובית המשפט נותן גושפנקא לשקר.

יש לנו מערכת אכיפת חוק חולה – וצריך להכיר בזה, לבחון את זה ולתת פתרונות לעניין.

בית המשפט העליון מתבקש להורות לרשויות על חובת אישור ראש הרשות להארכת מועדים שנייה, כפי שקובע סעיף 7(ג) לחוק חופש המידע. היעדר אישור מפכ"ל הוא ראייה נוספת לכך שלא מתקיימת במקרה זה חזקת המנהל הציבורי התקין. הודעת היחמ"מ כי בידיהם אישור מפכ"ל, שכאמור, אינה נכונה, מעלה באופן ברור את השאלה לגבי מסירת מידע לא נכון על ידי יחידת חופש מידע – שעומדת לפתחו של בית המשפט העליון.

3. מסמך שקרי, מזויף ומפוברק (נספח ו') שצורף לתשובת היחמ"מ לבקשת הביזיון)

(סעיפים: 96 - 99 להכרעת הדין)

עשרות מיליארדי מיילים עוברים כל יום בין מיליארדי אנשים בכל רחבי העולם. גם בעתירה זו היו חילופי מיילים בין העורר ליחמ"מ ובין העורר והיחידה הממשלתית לחופש המידע. כולם עברו כשורה, בין לפני ובין אחרי מסמך זה (נספח ו'), וכולם הוצגו במסמכים שהגיש העורר במסגרת עתירתו.

היחמ"מ השיבה לעתירה בשתי תשובות ובתצהיר שצורף אליהן, וקיבלה כנכונים את כל המסמכים שהוצגו בעתירה. לא היה בידי היחמ"מ מסמכים חדשים שהיא מבקשת לצרף ולהוסיף. לא רק זאת, היחמ"מ לא טענה בשתי תגובותיה כי ניתנה תשובה, כאמור בנספח ו' האמור.

בערך כשנה מהגשת העתירה, הציגה היחמ"מ באמצעות פרקליטות המדינה, במסמך תשובתם לבקשת הביזיון – מסמך שקרי (נספח ו'). בדרך לא חוקית ולא ראויה, צירפה היחמ"מ באמצעות

פרקליטות המדינה מסמך חדש לעתירה. מסמך מזויף, מפוברק ושקרי שמעולם לא נשלח אל העורר ולכן לא התקבל אצלו. דווקא המסמך הזה לא התקבל, אצל העורר, כאשר כל שאר המסמכים, שהוחלפו בין הצדדים, כן התקבלו ונשלחו כשורה – איך יתכן?!

במקרה הזה, לא קיים בית המשפט קמא שום כלל מהכללים הקבועים בהגשת מסמכים מאוחרים:

1. הגשת בקשה נפרדת לצירוף מסמך.
2. תצהיר או עדות.
3. הסבר בתצהיר או בעדות, לסיבה שהמסמך לא הוגש במסגרת תשובות היחמ"מ ושהתשובה המתבטאת, כביכול, בנספח ו', כאמור, כלל לא נטענה.

בנוסף, חייב היה בית המשפט קמא, להתייחס לעובדה, שהיחמ"מ ידעה שהמייל לא נשלח לעורר שכן היא שלחה לעורר את הצרופה (attachment), שכביכול היתה אמורה להישלח באותו המייל, במייל אחר.

בנוסף, המסמך המצורף, נספח ו' האמור, אינו אימייל, אלא, מסמך שמצורף לאימייל. היחמ"מ לא הציגה אימייל כדי להראות שהמסמך נשלח בכלל.

זה צריך להיות ברור שאם המסמך הזה נשלח על ידי היחמ"מ אל העורר, הרי שהעורר קיבל אותו. פרוטוקול המיילים הוא אחד מפרוטוקולי התקשורת הטובים שיש. כולנו יודעים שאם יש תקלה במשלוח מייל, המייל חוזר אלינו ואנחנו מתקנים ושולחים שוב.

בית המשפט קמא טועה ולא מציג באופן נכון וראוי את טיעוני העורר לעניין זה. בנוסף הוא מעביר את חובת ההוכחה מהיחמ"מ והפרקליטות אל העורר. הרי בהגדרה מסמך שלא צורף במועד, ואין עליו תצהיר או עדות של הטוען לו, והסבר מפורט לסיבה להגישו בצורה שכזו – זהו מסמך שקרי, מזויף ומפוברק.

למרות אמירות מפורשות של העורר לעניין זה, מעדיף בית המשפט קמא לאשר, שלא כדין, את המסמך הזה. בית המשפט קמא מבסס החלטה שיפוטית על ראייה שאין לה תצהיר (או עדות), בניגוד לתקנה 15(א) לתקנות בתי המשפט המנהליים (סדרי הדין) תשס"א 2000.

כל האמור לעיל, מתקיים בגרסה שתיים של היחמ"מ והפרקליטות לעניין זה. כחודש וחצי לפני הצגת נספח ו', טענה הפרקליטות בשם היחמ"מ במהלך הדיון כי היחמ"מ לא ענתה לבקשת המידע מהיחמ"מ עצמה בנוגע לתיק 5067, כי היחמ"מ לא ראתה אותה (או שלא הבינה אותה). שתי הגרסאות של היחמ"מ מפי הפרקליטות לא יכולות להתקיים ביחד. או שהיחמ"מ לא ראתה (או לא הבינה) כנטען במהלך הדיון או שהיחמ"מ ראתה ושלחה מיידית (בערך כ- 6 ימים ממועד הגשת הבקשה) את נספח ו' כתשובה לעורר. אם גרסה ב' (ענינו לעותר באמצעות נספח ו') נכונה ומתקבלת – גרסה א' (לא ראינו) (או לא הבנו) ולכן לא ענינו) היא גרסה שקרית. בכל מקרה, לא טענה היחמ"מ שום טענה בקשר לתשובתה לבקשה זו, במסגרת שתי תגובותיה והתצהיר שצורף להן.

העורר טוען כי היחמ"מ ופרקליטות המדינה שיקרו לעניין זה באופן מפורש. שקרים אלה הם בניגוד לחובתם הציבורית, ויש להוקיע פעילות זו. הצטרפות בית המשפט קמא לשקר זה –

מצביעה על כך שלא התקיים בבית המשפט קמא משפט מאוזן, אלא, בית המשפט קמא היה שותף מלא לצד של המשטרה והפרקליטות.

וישאל השואל איך קורה דבר שכזה? פעילות יומיומית של בית משפט בקבלת תצהירים ועדויות, לא מתקיימת. דווקא, בבקשת מידע על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל בה הורשע חף מפשע בביצועו – פועלת מערכת אכיפת החוק כולה ברמייה, בהסתרה, בניגוד לחוק, בניגוד לסדרי הדין. למה!!? למה צריכה היחמ"מ לשקר? למה צריכה הפרקליטות לתמוך בשקר זה? ולמה צריך בית המשפט לשמש חותמת גומי לשקר זה?!

המסקנה המתבקשת היא שלא ניתנה תשובה של היחמ"מ לבקשת המידע למידע מהיחמ"מ עצמה, בקשר עם בקשת מידע מספר 5067. בית המשפט העליון מתבקש לאשר מסקנה זו והיא חשובה גם לעניין המידע עצמו, לעניין חזקת המנהל הציבורי התקין ולעניין בקשת הביזיון. בית המשפט העליון מתבקש לרענן לבתי המשפט השונים, את החובה לתמוך בראיות בדרך של תצהיר או עדות.

4. נספח 40 לעתירה, מכתבו של עו"ד קדח – כתשובה של היחמ"מ

לאחר שהעורר לא קיבל התייחסות כלשהי לבקשת המידע שלו מהיחמ"מ עצמה – הוא פנה בתלונה ליחידת חופש המידע הממשלתית שבמשרד המשפטים. היחידה הממשלתית מצאה את תלונתי כראויה, ופנתה ליחמ"מ כדי לדאוג שאקבל תשובה לבקשת המידע (נספח 17 לעתירה). במסגרת חלופת מיילים ושיחות טלפון ביני ובין עו"ד מוחמד קדח, נשלח אליי מכתב מהיחידה הממשלתית הוא נספח 40.

לתדהמתי, טענה היחמ"מ באמצעות פרקליטות המדינה בתשובתה לבקשת הביזיון - <http://ariksworld.com/Grow/responsedishonor.pdf> כי יש לראות באותו המכתב (נספח 40) תשובתה לבקשתי למידע מהיחמ"מ עצמה (נספח 17). כותרת נספח 40 לעתירה היא: "תלונתך נגד משטרת ישראל – מספרנו 153/17". המסמך עצמו אומר מפורשות: "בטרם המשך בירור הנושא, נודה לקבלת התייחסותך". איך הפכו מסמך כזה למסמך תשובה?!

בנוסף, אין אפשרות לפי חוק חופש המידע בסעיף 7 להחליף בין רשויות. כל סעיף 7 הוא עם הידיעה: "הרשות הציבורית", כפי שמופיע בסעיפים: 7(ב), 7(ג), 7(ד), 7(ה) ו-7(ו). בנוסף, מחויבת תשובה להכיל את האפשרות לעתור לבית המשפט, כאמור, בסעיף 7(ו) לחוק חופש המידע.

בנוסף, אין בחוק חופש המידע אפשרות למתן תשובה בדרך עקיפה. לכן, החלטת בית המשפט קמא בסעיף 94, מנוגדת לחוק חופש המידע, ולעקרונות של מנהל ציבורי תקין, והיא גם עיוות המסמך עצמו שאינו תשובה, אלא, חלק מהליכי בירור תלונתי.

פרקליטות המדינה בשם היחמ"מ לא טרחה לצרף תצהיר או עדות או ראיות נדרשות כלשהן לתמיכה בטענתם זו. גם בית המשפט קמא שאל לגבי ההתכתבות הפנימית שבין היחמ"מ לבין היחידה הממשלתית – שום מסמך שכזה לא נמסר.

ברור מהמסמך עצמו שהוא אינו תשובה לבקשת המידע. לא תשובה כנדרש בחוק ולא תשובה בכלל.

בית המשפט קמא טועה בהכרעת דינו (סעיף 95) ומקבל את נספח 40 כתשובה לבקשת המידע (נספח 17).

מאתר היחידה הממשלתית לחופש המידע, אנו למדים כי יחידת חופש המידע, לעולם, אינה עונה בשם ה"משרד" או "יחידת סמך" כלשהי. <https://www.gov.il/he/service/freedom-of-information-complaint-submission>

- לאחר אישור קבלת התלונה והשלמת המסמכים הנדרשים, התלונה נשלחת להתייחסות המשרד או יחידת הסמך עליהם הוגשה התלונה.
- אם לא ניתנת תשובה למתלונן על ידי המשרד בעקבות פניית היחידה אליה ולחילופין בהיעדר התייחסות לתלונה, נשלחת על ידי היחידה טיוטת החלטה, המורה למשרד לתקן את הליקוי בפעילותו (בדרך כלל על ידי מתן תשובה למתלונן).
- לאחר קבלת התייחסות המשרד או יחידת הסמך לטיוטה, וככל שטרם ניתנה תשובה למתלונן על ידי המשרד, היחידה הממשלתית לחופש המידע מחליטה האם התלונה היא מוצדקת. אם התלונה מוצדקת, היחידה לחופש המידע מורה למשרד בהחלטה כתובה על תיקון הליקוי.
- הפונה מיועד בדבר השלבים ומקבל בסופו של דבר העתק של ההחלטה הסופית.
- זמן הטיפול בתלונה: מספר חודשים.

בית המשפט קמא טוען (בסעיף 93 להכרעת הדין) שבמכתבי לעו"ד מוחמד קדח תכננתי "בכוונת מכוון" שלא לראות בתשובה זו כתשובת היחמ"מ. מעולם, לא חשבתי שמסמך זה הוא תשובת היחמ"מ. עניתי לעו"ד קדח במסגרת בדיקת תלונתי - באופן הכי טבעי שיש. חייבת היתה היחמ"מ להגיש תצהירים לרבות תצהירו של עו"ד קדח לתמיכה בטענתם. כל חלופת המכתבים בין היחמ"מ ליחידה הממשלתית לחופש המידע הייתה חייבת להיות מוצגת. בנוסף, כמובן, תצהיר והסבר מדוע עניין זה לא נטען במסגרת התשובות שנתנה היחמ"מ.

בית המשפט קמא, מקבל החלטה ראייתית, ללא תצהיר או עדות, בניגוד לתקנה 15(א) לתקנות בתי המשפט לעניינים מנהליים (סדרי הדין) תשס"א 2000.

טענה זו היא גרסה שניה לגרסת שבה טענה היחמ"מ מפי פרקליטות המדינה, כחודש וחצי לפני כן, במהלך הדיון בבית המשפט כי הם לא ענו לעורר כי הם לא הבינו. אין שום התייחסות לאף גרסה בשתי תשובות היחמ"מ לעתירה ובתצהיר שצורף להן. העורר טוען כי היחמ"מ ופרקליטות המדינה שיקרו לעניין זה באופן מפורש. שקרים אלה הם בניגוד לחובתם הציבורית, ויש להוקיע פעילות זו. מדובר בעיוות המציאות. לקחו מכתב במסגרת בירור תלונתי והפכו אותו לתשובה לבקשת המידע. בניגוד לחוק, בניגוד למסמכים ובניגוד לפעילות מנהלתית ציבורית סבירה ורגילה. נשאלת השאלה, מדוע נזקקו היחמ"מ והפרקליטות לשקרים אלה? במקום שבית המשפט קמא ימתח ביקורת חריפה על הפעילות הלא ראויה הזאת של היחמ"מ והפרקליטות – מצטרף בית המשפט קמא לשקר זה. בית המשפט קמא לא רק שמצטרף, אלא גם, משבח את היחמ"מ והפרקליטות ומצטט אותם בהכרעת דינו (סעיף 95

להכרעה). בכך מראה שוב בית המשפט קמא שהוא לא היה בית משפט, אלא, צד של היחמ"מ והפרקליטות וזאת בניגוד לחובותיו. אין להסכים לעיוות החוק והמציאות כפי שהתרחש לעניין נספח 40 זה.

וישאל השואל: למה?! איך קורה דבר שכזה? פעילות יומיומית של בית משפט בקבלת תצהירים ועדויות, לא מתקיימת. דווקא, בבקשת מידע על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל בה הורשע חף מפשע בביצועו, דווקא במקרה זה, פועלת מערכת אכיפת החוק כולה ברמייה, בהסתרה, בניגוד לחוק, בניגוד לסדרי הדין. למה?! למה צריכה היחמ"מ לשקר? למה צריכה הפרקליטות לתמוך בשקר זה? ולמה צריך בית המשפט לשמש חותמת גומי לשקר זה?!

המסקנה: לא ניתנה תשובה לבקשת המידע למידע מהיחמ"מ עצמה, בקשר עם בקשה מספר 4690. בית המשפט העליון מתבקש לאשר מסקנה זו שתשמש אותו הן לעניין המידע עצמו, הן לעניין חזקת המנהל הציבורי התקין והן לעניין בקשת הביזיון. בית המשפט העליון מתבקש להתייחס לעיוות חוק חופש המידע והמציאות על ידי היחמ"מ, הפרקליטות ובית המשפט קמא.

5. חזקת המנהל הציבורי התקין

בסעיף 50 להכרעת דינו קובע בית המשפט קמא כך:

"מכל האמור לעיל עולה כי חזקת התקינות של המדינה לא נסתרה. העותר לא הניח כל תשתית עובדתית ואף "ראשית ראייה" הסותרת את חזקת התקינות של הרשות המנהלית, ובעניינינו, היחידה לחופש המידע במשטרת ישראל. העותר אף בחר לא להשיב לטענותיו של ב"כ המדינה בדיון שהתקיים ביום 16.12.2017 בעניין חזקת התקינות, ואף לא תמך בעובדות את הטענה שהמדינה פעלה שלא כדין ובניגוד לחזקת התקינות".

את סעיף 50 להכרעתו, כותב בית המשפט קמא לאחר שכתב את סעיף 46 להכרעתו:

"ראוי היה כי המדינה תעמוד במסגרת הזמנים שנקבעו בחוק (סעיף 7(ב)(ג) לחוק), על אחת כמה וכמה לאחר שהודיעה לעותר פעמיים על החלטותיה להאריך את התקופה למתן החלטה בבקשתו (וראה: נספחים 4 ו-7)".

בית המשפט קמא לא הסיק את המסקנה הראויה מאיחור זה של היחמ"מ.

בסיכומיו טען העורר כך:

"בנסיבות העניין – לטעון לחזקת תקינות מנהלית, זוהי בדיחה. המשיבה לא נתנה תשובות כלל, לא השיגה אישורי מפכ"ל כנדרש בחוק, המשיבה משקרת בהציגה מסמך מפוברק, תשובת המשיבה ותצהירה המצורף אינם מתארים כלל את מצב הדברים, המשיבה אינה פועלת על פי חוק ועל פי הוראות בתי המשפט. לטעון כי קיים למשיבה חזקת תקינות מנהלית היא טענה מגוחכת שלא ראויה בכלל".

העובדה היא - שאין ליחמ"מ חזקת מנהל ציבורי תקין בדרך בה פעלה בבקשות המידע של העורר:

1. האיחור במתן תשובה לעורר (סעיף 46 להכרעת הדין).
2. תשובה לבקשה זו (בקשה 4690) ניתנה רק לאחר התראה של העורר.
3. היעדר אישור מפכ"ל.

4. אי מתן תשובות לבקשות מידע של העורר, כאמור, בנספח 17 ובנספח 39 לעתירה.
5. אין בתשובות היחמ"מ לעתירה ובתצהיר שצורף, התייחסות כלשהי לעובדה שלא ניתנו תשובות לבקשות אלו או התייחסות לבדיקה של יחידת חופש המידע הממשלתית.
6. תלונת העורר ליחידה הממשלתית לחופש המידע התקבלה ונבדקה.
7. נספח ו' – מסמך שקרי שמעולם לא נשלח אל העורר.
8. נספח 40 – לא תשובה הוא לבקשת המידע.
9. תשובות היחמ"מ לעורר המכילות באופן ברור אמירות שאינן נכונות: המגבלה הנטענת של אי ביצוע ביקורת בתיק פעיל או פעיל בבית המשפט – אינה נכונה, ראו בקרה של נצ"מ תורג'מן, ראו שאין מניעה שכזאת בנוהל ביקורת אח"מ, ראו ביקורות שמתבצעות בקורס קציני חקירות. כמוכך, כל נושא אישור המפכ"ל של הארכה השנייה והפעלת סעיף 7(ג) לחוק חופש המידע.

לאורך הכרעת הדין עושה בית המשפט קמא, שימוש בחזקת המנהל הציבורי התקין. בנוסף, הוא מחזק את הטעות הזו באמירה הלא נכונה כי: **"חזקה זו לא נסתרה עובדתית על ידי העותר"** (סעיף 98 לדוגמה). טעות זו הופכת את כל הכרעת הדין הזו להכרעה שגויה ולא נכונה. קביעה שגויה זו מהווה ביסוס לקביעות שגויות נוספות:

- סעיף 98 להכרעת הדין – המסמך המזויף (נספח ו') נהנה מחזקת מנהל ציבורי תקין. מסמך שקרי, מזויף ומפוברק נהנה מחזקת מנהל ציבורי תקין.
- סעיף 121 להכרעת הדין – לא יופעל סעיף 17 לחוק חופש המידע, בגלל שתשובות היחמ"מ נהנות מחזקת מנהל ציבורי תקין.
- סעיף 141 להכרעת הדין – מכתבה של רפ"ק לינס חמד אינו שקרי, אלא נהנה מחזקת המנהל הציבורי התקין.

6. המסגרת הנורמטיבית ופסק דין ג'ולאני

בסעיפים 16 – 31 להכרעת דינו, מציג בית המשפט קמא את המסגרת הנורמטיבית לדיון בעתירה לפי חוק חופש המידע. בית המשפט קמא מצייר תמונה של חסימת הרבה מאוד מידע, מכל מיני טיעונים שונים. אולם, המסגרת הנורמטיבית הנכונה היא זאת הנקבעת בפס"ד ג'ולאני: **"עם זאת, חשוב גם לוודא שהחריג לא "יבלע" את הכלל – השאיפה לשקיפות בהתנהלות השלטונית (עמ' 378)"** (סעיף 29 להכרעת הדין). דהיינו, על בית המשפט לעשות הכול כדי שהמידע יינתן. החריג הוא אי-מסירת המידע, הכלל הוא, מסירת המידע.

בית המשפט קמא, אומר כך (בסיפא של סעיף 19 להכרעת דינו): **"עוד נקבע כי הזכות למידע היא זכות יחסית וההיענות לה נבחנת אל מול ערכים ואינטרסים מתנגשים (עניין חברת החדשות, עמ' 82; עניין סגל, עמ' 689, עניין ג'ולאני, עמ' 388).** בנוסף, הזכות למידע נבחנת מטעמים הנוגעים ליעילות עבודה ולחשיבות הנודעת להטלת מגבלות על מסעות דיג של סנגורים או על נסיונות להתיש את רשויות התביעה בבקשות סרק (עמ' 1786/12 אברהים ג'ולאני נ' מדינת ישראל - המשרד לביטחון פנים, פ"ד סו (3) 389, 362 (2013), פורסם בנבו, "עניין ג'ולאני")."

אמת, הפרקליטות טענה כי ג'ולאני מנהל "מסע דייג", אולם, בית המשפט העליון מתעלם לחלוטין מטיעון זה ונותן לג'ולאני חלק מהמידע המבוקש. אמת, מתוך אלפי תיקי חקירה, החסויים לפי סעיף 14(א)(9) מוסרים לג'ולאני רק את התיקים האחרונים והכי קרובים לצרכיו. כמובן, שכל זה לאחר שהרשות, מסרה לו מיידעים רבים בהם תיקי חקירה נוספים ונתונים סטטיסטיים.

אין בפסיקה, למיטב ידיעתו של העורר, אי פעם קבלת טיעון על "מסע דייג" במסגרת חוק חופש המידע. בית המשפט קמא טועה בהצגת והבנת ההכרעה בעניין ג'ולאני, ולמעשה יוצר בפעם הראשונה, בהיסטוריה המשפטית במדינת ישראל – "מסע דייג", במסגרת חוק חופש המידע. "מסע דייג" אותו קובע בית המשפט קמא, לא התקיים במציאות העניין, לא קיים בחוק חופש המידע, לא קיים בפסיקה ולא נטען על ידי הפרקליטות.

שלושת פסקי הדין בהם משתמש בית המשפט קמא, (עניין "חברת החדשות", עניין "סגל", עניין "ג'ולאני") כולם המידע ניתן. באופן מלא או חלקי. המידע ניתן ולא נחסם, חסימה מלאה, כמו שבוצע במקרה זה.

הרי בקשת המידע מהיחמ"מ עצמה היא לתיקים של היחמ"מ, שהם אפילו הביאו איתם לדין בבית המשפט. זה לא חומר שצריך להשקיע בלחפש אותו – המידע זמין ונמצא אצלם. בשתי הדוגמאות, עניין "סגל" ועניין "ג'ולאני", הטיעון המרכזי היה השקעת הזמן והעומס על הרשות (סעיף 8 לחוק חופש המידע). בשני המקרים מדובר בתיקי חקירה שמבוקשים וחל עליהם סעיף 14(א)(9) לחוק חופש המידע. זה לא תקף למקרה זה, בו המידע של היחמ"מ קיים וזמין, ואינו כרוך בהשקעת מאמץ כלשהו של הרשות, ולא חל עליו סעיף 14(א)(9).

העורר הוא שהפנה את בית המשפט קמא לעניין "חברת החדשות". בעניין "חברת החדשות" נמסר לחברת החדשות דו"ח ביקורת פנימית וטענת הרשות (משרד התחבורה) כי מדובר במסמך פנימי נדחתה על ידי בית המשפט העליון. הפניתי את בית המשפט קמא למאמר של ראש היב"ק (בדימוס) המתייחס לעניין זה. אין בהכרעת הדין של בית המשפט קמא התייחסות כלשהי לדבריו של ראש היב"ק (בדימוס). להלן הציטוט מתוך תשובתי לתשובת הביזיון של היחמ"מ:

"נצ"מ אבי דוידוביץ היה ראש היב"ק. הוא מספר את סיפורו המלא כאן :

<https://avidwidowicz.wordpress.com/2016/08/09/%D7%91%D7%99%D7%A7%D7%95-%D7%A8%D7%AA-%D7%A4%D7%A0%D7%99%D7%9E%D7%99%D7%AA-%D7%91%D7%9E%D7%A9%D7%98%D7%A8%D7%AA-%D7%99%D7%A9%D7%A8%D7%90%D7%9C-%D7%91%D7%9E%D7%9C%D7%95%D7%90-%D7%9E%D7%95%D7%91%D7%9F/>

מאוד חשובה לענייננו פרשנותו על עע"מ 6013/04: "מדובר בערעור שהגישה המדינה, על פסק דין של בית המשפט המחוזי, בעניין בקשה של חברת החדשות, לקבל לידיה דו"ח ביקורת פנימית של משרד התחבורה בעניין התעופה האזרחית וחקירות תאונות בתעופה האזרחית. בית המשפט המחוזי קבע כי על משרד התחבורה להמציא לחב' החדשות את הדו"חות. המדינה, בצרות דעת, תוך הסתמכות גם על חוות דעת שנויה במחלוקת של לשכת המבקרים הפנימיים, ערערה כאמור לבית המשפט העליון, הפסידה ואף חויבה בהוצאות משפט. בין היתר נפסק בבית המשפט העליון כי: גילוי דו"חות ביקורת על גוף שלטוני מקיים את זכות הציבור לדעת, מממש את עקרון שקיפות פעולתו של השלטון, מקדם את תרבות השלטון, משפר את אמון הציבור

ברשויות הציבוריות, ועולה בקנה אחד עם העיקרון לפיו אין לה לרשות הציבורית משלה ולא כלום – כל אשר יש לה מופקד בידיה כנאמן. בהסתמך על פסיקה זו, מינואר 2006, **הסברתי לנושאי משרה בארגון כי לא ירחק היום ודו"חות הביקורת הפנימית של משרת-ישראל יהיו מנת חלקו של הציבור**. עובדה אשר בין היתר, מעצימה את תהליך הביקורת הפנימית."

7. החלטות בית המשפט בדיון הראשון - בקשות המידע מהיחמ"מ עצמה

הדיון הראשון שהתקיים בבית המשפט קמא, עסק בבקשות שונות של העורר. בקשות העורר היו בקשר עם שתי בקשותיו לקבל את המידע המצוי אצל היחמ"מ הנוגע לבקשות העורר מספר 4690 ומספר 5067 (עד למועד 31 לאוקטובר 2017). העורר היה זקוק למידע זה גם כדי שישמש אותו בבית המשפט בדיוני העתירה הזאת. בקשה זו, כמובן הוגשה מספר חודשים לפני שהתקיים הדיון ונמצאת כאן:

<http://ariksworld.com/Grow/requests1%20freedom%20of%20information%20appeal.pdf>

(ומי שישים לב יראה שהבקשה מופנית לגב' ורדה מרוז).

במהלך הדיון הציג העורר בפני בית המשפט קמא את נספח 17, ובית המשפט קמא הבין מיידית שמדובר בבקשה חדשה. למרות דרישת העורר לקבל את המידע בהיעדר תגובה, החליט בית המשפט קמא כי: "לפיכך, משרת ישראל תתייחס לבקשה שבנספח 17 כבקשה חדשה...", (שורה 22 לפרוטוקול הדיון בעמוד 3). לגבי נספח 39 החליט בית המשפט קמא את אותה החלטה: "לכן אני מבהיר למדינה שיש לראות בבקשה זו כבקשה חדשה..." (שורה 27 לפרוטוקול הדיון בעמוד 6).

כאשר חלפו 30 הימים הקבועים בחוק לתגובת היחמ"מ, הגיש העורר בקשה לביזיון בית המשפט. בכך שלא אכף בית המשפט קמא את מתן המידע, מהיחמ"מ עצמה, פגע בית המשפט קמא בהליך המשפטי של בירור האמת בנוגע לעתירה זו. בנוסף, חסם בית המשפט קמא את עדויותיהם של המפכ"ל, רפ"ק לינס חמד ורפ"ק שגית שלו.

8. בקשות המידע מהיחמ"מ (נספח 17 ונספח 39)

התשובה לבקשת העורר בבקשת המידע שלו (מספר 4690) בה הוא ביקש לקבל את הביקורת הפנימית שביצע היב"ק על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל לקחה כ- 150 ימים. כשקיבל העורר תשובה כי לא בוצעה ביקורת שכזו על ידי היב"ק, הוא הופתע.

לאחר התייעצות עם הצוות שמלווה את העורר, החליט העורר להגיש שתי בקשות מידע שונות: הראשונה (נספח 16) המבקשת: "לפי חוק חופש המידע, אני פונה אליך בבקשה לקבל את כל דו"חות הביקורת של היחידה לביקורת פנימית של המשטרה (יב"ק ו/או כל יחידת ביקורת אחרת הקיימת במשטרת ישראל), שנעשו בעשר השנים האחרונות. בנוסף, אני מבקש לקבל את רשימת כל דו"חות הביקורת שנעשו לפי: מספרם הסידורי, כותרתם, הגוף המבוקר ותאריך הדו"ח."

השנייה (נספח 17): "לפי חוק חופש המידע, אני פונה אליך בבקשה לקבל את כל החומר הנמצא אצלכם, יחידת חופש המידע, בקשר לבקשת חופש מידע מספר: 4690 ו/או תיק ית"צ מספר: 28397. להזכירכם, מדובר בבקשת חופש מידע על דו"חות יחידת הביקורת הפנימית (ארצית) שהיא בקשת מידע שאני ביקשתי. אני מבקש לקבל את כל החומר המצוי בתיק, הכולל ולרבות: מיילים, תכתובות, מזכרים, דיונים וכל מה שמצוי בתיק."

המטרה הייתה לגלות את האמת, את הסיבה שזה לקח כ- 150 ימים כדי לקבל תשובה שאין את המידע, את הסיבה שהבקשה הוגדרה כ- "מורכבת", את מרחב הבדיקה שבוצע - האם מדובר במאות תיקי ביקורת או באלפי תיקי ביקורת, לגלות את מספר הביקורות שביצעה יחידת הביקורת הארצית (היב"ק) באגף החקירות והמודיעין (אח"מ).

כמובן, שהעורר והצוות שאתו, חשדו כי התשובה שניתנה (נספח 15 לעתירה) אינה אמת וכאשר היחמ"מ לא הגיבו לבקשת המידע מהיחמ"מ עצמה, התגבר החשד ונשלחו תזכורות והסברים ובהם גם נספח 20 לעתירה. מפאת חשיבותו אני מעתיקו לכאן:

"2. טרם אישרתם את בקשתי לקבל את כל המסמכים המצויים בידיכם, יחידת חופש המידע, בקשר עם בקשת מידע שלי(!), שמספרה 4690. שלחתי ביום 17 ליולי 2017 תזכורת וגם עליה לא זכיתי למענה. ה"משחק" הזה מעלה באפי ריח לא טוב. מדובר, כאמור, בחומר המצוי אצלכם – יחידת חופש המידע ואין שום סיבה שבעולם שההיענות לבקשה זו לא תתבצע מיידית. הרי אתם אמורים לשמש דוגמא ומופת ליחידה אשר בה חופש המידע הוא ערך עליון. בפועל, לצערי הרב, אתם מתנהגים כמו יחידה שמבקשת להסתיר מידע. בקשה 4690 עסקה בדו"ח הביקורת על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל.

כשאני מספר לאנשים שלקח למשטרת ישראל כ- 150 ימים לגלות את העובדה – שאין דו"ח ביקורת, אותם אנשים אומרים לי שהמשטרה משקרת.

אני ממשיך ואומר שהמידע על כך שאין דו"ח ביקורת סותר את הודעות היחידה לחופש המידע, בהארכות המועדים, הטוענות, פעמיים, ל- "מורכבות הבקשה", אותם אנשים אומרים לי: - אמרנו לך כבר שהמשטרה משקרת.

אני ממשיך ואומר שבתיק כזה חשוב ומפורסם המשטרה לא יודעת אם בוצעה או לא בוצעה ביקורת, אותם אנשים אומרים לי – מה לא הבנת, המשטרה משקרת.

כשאני אומר שטרחה יחידת חופש המידע ועירבה את המפכ"ל עצמו בהארכת מועד בקשר לבקשה בה אין בידי המשטרה המידע, אותם אנשים כבר מתייאשים ממני: - מה אתה סתום, המשטרה משקרת.

כשאני ממשיך ומספר שקיבלתי תשובה רק כשאימתתי לפנות לערכאות, אותם אנשים מתייאשים ממני והולכים.

בדקתי את דוחות היחידה לחופש המידע של משטרת ישראל ומשך הזמן שלקח לכם למצוא שאין דו"ח ביקורת הוא קיצוני. רק לכ- 3% מהבקשות לוקח זמן רב שכזה. המחוקק דורש שהמידע יגיע במהירות – תוך 30 יום, לאזרח. ניתן, כמובן, לקצר משך זמן זה.

הבקשה שלי הוגשה ב- 9 ליולי 2017. אנחנו מתקרבים בצעדים מהירים ל-דדליין של אותם 30 הימים ואפילו, לא טרחתם, לאשר קבלת הבקשה. אני חוזר ומבקש לקבל את כל החומר מיידית".

שתי הבקשות (נספח 16 ו-17 לעתירה) נשלחו בהפרש קצר אחת מרעותה, אולם, רק אחת זכתה לתגובת היחמ"מ בעוד שהשנייה הועלמה לה. הרבה מים נשפכו לים מאז, אבל, אני רוצה להתעכב לרגע, על המידע עצמו.

כאשר מקבלת היחמ"מ בקשת מידע, אני מניח, שאין לה ידע לגבי אותו הנושא, והיא פונה לאיש קשר באותה המחלקה, ממנה נדרש המידע. כאשר, פנתה היחמ"מ ליב"ק כדי לברר אם בוצעה ביקורת פנימית בקשר עם חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל – לא ידעה היחמ"מ אם בוצעה או לא בוצעה ביקורת פנימית שכזו על ידי היב"ק, והם חיכו לתשובת היב"ק. אז כשקיבלה היחמ"מ תשובה מהיב"ק כי לא בוצעה ביקורת שכזו – מה שנותר ליחמ"מ לעשות זה לשלוח את התשובה לעורר.

אז העורר תמה על ההסתרה שמבצעת היחמ"מ. היחמ"מ מסתירה התכתבות כלשהי עם היב"ק שאין בה שום מידע. אין בה כלום. אז למה להסתיר את זה?! בנוסף היחמ"מ היא יחידת חופש מידע, מטרתה להשקיף את פעילות המשטרה ולשמש גם כדוגמה להשקפה שכזו. אבל, היחמ"מ בוחרת להסתיר במקום לגלות והעורר מסיק מכך כי יש מה להסתיר. כמובן, שאין על מה לקיים התייעצויות כשאין מידע. בית המשפט קמא כלל לא מתייחס לטענה זו בהכרעת דינו.

העורר השתמש בדבריו של ד"ר אלפרד ויתקון ז"ל, שאמר עוד לפני שחוקק חוק חופש המידע: **"כל "הסודיות" הזו, המקימה מחיצה ופורשת מסך בין השלטון והאזרח, לא יכירנה מקומה במינהל תקין במשטר חפשי. יש ומן הסתם היא נובעת מגאוות השררה ויש והיא נותנת מקום לחשד שבאמת יש מה להסתיר".**

דבר דומה קרה גם בקשר עם בקשה מספר 5067, שבה ביקש העורר מידע מהיחמ"מ עצמה עד למועד בקשת הארכת המועד על ידי ראש הרשות (מפכ"ל המשטרה), בבקשה זו. גם בקשה זו לא נענתה עד היום, והמידע המצוי אצל היחמ"מ לא גולה. למה? מה מסתירים? בית המשפט העליון מתבקש לתת לעורר את המידע המצוי אצל היחמ"מ בקשר עם בקשותיו, לעיל, של העורר.

9. היעדר תשובה ואיחור בתשובה לבקשת מידע

המחוקק לא חשב על מצב שבו לא תינתן תשובה על ידי יחידת חופש מידע. גם לא חשב, על מצב בו התשובה לא תינתן במסגרת הזמנים שנקבעו בחוק. לדעת העורר, היעדר תשובה מחייב במסירת המידע כי תשובה היא ראייה ראשונית של הרשות לטענתה שאין לתת את המידע. כשהרשות לא מנצלת את הזכות הזו שהעניק לה המחוקק, אזי הוויתור הזה מקים חיוב במסירת המידע.

לא הגיוני לאפשר ליחידות חופש המידע ל"שחק" בבקשות המידע. לא לענות עליהם, להתבלבל, ליצור מצגי שווא שלא הבינו, לא ידעו, לא ראו – כשהמטרה היא דחיית מתן המידע. למידע יש תאריך תוקף וישנה חשיבות ענקית למתן המידע במהירות, כפי שקבוע בחוק. אם יתאפשר

ה"משחק" בבקשות, הרי שנתקל ביותר מקרים שכאלה. הרשויות שמבקשות להרוויח זמן יעשו תעלולים שכאלה.

ההתליה של קבלת תשובה למתן המידע, אינה נכונה וראויה. האזרח מגיש בקשה והרשות מתעלמת ממנה, אז למה שהמידע המבוקש לא יימסר?! בנוסף, מה יקרה אם לא תינתן תשובה לעולם? בקשות המידע שלי כפי שהוגשו בנספח 17 ובנספח 39 – לא קיבלו תשובה עד היום. אז לעולם המידע לא יינתן!?

אחרי שבית המשפט קמא טעה וקיבל את שקרי היחמ"מ באמצעות הפרקליטות וקבע באופן שגוי, שניתנו תשובות, אין לו צורך לדון בשאלה: מה קורה כשאין תשובות של הרשות. אולם, בבית המשפט העליון שאלה זו כמובן, תעמוד.

קיימת, כמובן, השאלה: מה דינה של תשובה מאוחרת? אם לא עמדה הרשות בסעיף 7 לחוק חופש המידע, והתייחסה לבקשת מידע באיחור, מה דינה של אותה התשובה? בית המשפט קמא לא דן בסוגיה זו, למרות שהיא לפתחו - כי כאשר הוא קיבל את המכתב בנספח 40 כתשובה, מדובר בערך בכחצי שנה של איחור במתן התשובה.

התשובה לשאלה זו, לדעת העורר, היא יותר מורכבת. התשובה צריכה להיות מתוך ההסבר שניתן לאותה בעיה. כמובן, הסבר שניתן על ידי הפקידים והוצהר עליהם בבית המשפט. ייתכן, אפילו שיש לאפשר לעניין שכזה חקירה של הפקידים. אם נובעת התשובה המאוחרת מתרגיל ו/או תעלול של הרשות מתוך המטרה לעכב את מתן המידע, באופן לא ראוי – אזי, ברור כי יש לתת את המידע. אם מדובר בכשל טכני או בכשל אחר, המוסבר באופן הגיוני וסביר – אזי, אפשר להתחשב בתשובת הרשות. במקרה זה אין כלל התייחסות לעניין זה בשתי תגובותיה של היחמ"מ ובתצהיר שצורף להן.

בית המשפט העליון מתבקש להתייחס לנושאים אלו.

10. סעיף 9 (ב) (4) לחוק חופש המידע

בסעיפים 100-113 להכרעת דינו, דן בית המשפט קמא בטענות הצדדים לגבי סעיף 9(ב)(4).

להלן טיעוני העורר לעניין זה: "היחמ"מ לא ידעה מה לעשות. לכן לא השיבה לבקשת המידע בנספח 17. לכן לא השיבה לנספח 18, וכך הלאה עד היום. היה ברור ליחמ"מ שאין לה הגנה מפני מסירת המידע. יחד עם זאת, היה ברור ליחמ"מ כי מסירת המידע תביך מאוד את היחמ"מ עצמה ואת המשטרה כולה. לפיכך, חיפשה היחמ"מ תירוץ שישמש אותה – ובעינייה, הכי מתאים, היה סעיף 9(ב)(4) לחוק חופש המידע. תמיד, כאמור, יחידות חופש מידע פועלות אל מול יחידות אחרות ברשות הציבורית כדי לקבל מידע. פעילות זו אינה פעילות שחל עליה סעיף 9(ב)(4). סעיף זה, חל על פעילות שמטרתה התייעצות או דיון או פעילות על יצירת משהו חדש ולא בבחינת התייעצות על איתור מידע היסטורי לצורך השקפתו לציבור. לפיכך, העותר טוען כי ייחוס פעילות יחידת חופש המידע המשטרית לסעיף 9(ב)(4) הוא ייחוס שגוי. בנוסף טוען העותר כי יש לראות את אותן ההתייעצויות כהתייעצויות על פי דין ולכן, ברור, כי לא יכול לחול אפקט צינון כלשהו במצב עניינים בו יחידות אחרות חייבות במתן תשובה ליחידת חופש המידע על פי חוק. בנוסף, טוען העותר כי לא פעלה היחמ"מ על פי הנחיות בית המשפט העליון, בעע"מ המל"ג (עע"מ 9135/03, ועע"מ 9738/04), והיא לא טענה ו/או הראתה את ניסיונות האיזון

לקיום ערכי הגילוי והשקיפות הציבוריים. כמו כן, לא טענה ולא הראתה המשיבה קיומו של סיכון ממשי עת יתגלה המידע. בייחוד שהיב"ק, יחידת חופש המידע ויחידת פניות הציבור הן באותה היחידה, במבנה המשטרתי כפי שמוצג בשנתון הסטטיסטי. כל הטיעונים האלה מצטרפים, כמובן, לתייבה על השאלה על מה דנו כשאין מידע?! יחד עם טענות אלו, מבקש העותר להראות כי השקפת המידע המצוי ביחידות חופש המידע השונות ברשויות ציבוריות שונות יסייע בידן. השקפת מידע, יוצרת יתרונות רבים בתוך הארגון שכן, יחידות שונות בארגון – יבקשו להראות שאצלן, המידע זורם באופן מלא והן פועלות בשקיפות ובאופן ראוי. בנוסף, הרי שיתחזק אמון הציבור בפעילות יחידת חופש מידע שמשקיפה את פעילותה. יחידת חופש מידע ראוי שתשמש כמגדלור של חופש מידע והשקפתו לציבור ולא תהיה יחידה המסתירה ומעלימה מידע. העיקרון של "אור השמש יטהר את הכול ופנס המנורה הוא השוטר הכי טוב" – הוא העיקרון לפיו פועלות יחידות חופש המידע. היחמ"מ, פועלת כאן בניגוד גמור למטרותיה. במקום לתת את כול המידע המבוקש, על פי כול דין, עוסקת היחמ"מ בהכחשה ובהסתרה כדי ששקריה לא יתגלו".

סעיף 9 (ב) (4) לחוק חופש המידע אומר כך: "מידע בדבר דיונים פנימיים, תרשומות של התייעצויות פנימיות בין עובדי רשויות ציבוריות, חבריהן או יועציהן, או של דברים שנאמרו במסגרת תחקיר פנימי, וכן חוות דעת, טיוטה, עצה או המלצה, שניתנו לצורך קבלת החלטה, למעט התייעצויות הקבועות בדין".

המחוקק, לדעת העורר, ביקש לצמצם את תחולת הסעיף למקומות שבהם עלול להיות אפקט מצנן ולהוציא מתחולתו מקומות בהן לא יכול לחול אפקט מצנן. במובן זה, לדעת העורר, לא יכול להתקיים אפקט מצנן שכן יחידת חופש המידע, עוסקת במידע שקיים כבר אצל הרשות ולא ביצירת משהו חדש. הרי ברור שהדיונים והפעילות שיחידת חופש המידע מקיימת, מטרתם אחת היא - גילוי המידע על פי חוק חופש המידע.

הטיעון כי יחידת חופש המידע עשויה להיתקל בחומר שלא יימסר כי הוא מסוכן, אינה רלבנטית לקיום סעיף 9(ב)(4), שכן סעיף זה אינו עוסק בסיכונים של מידע אלא בהתייעצויות פנימיות.

העורר לא רואה מצב שבו ייגרם אפקט מצנן כלשהו ביחידת חופש מידע כלשהי עם השקפתה של הפעילות של אותה היחידה. העורר בדעה כי יחידת חופש מידע ברשות היא מחלקה, שנוצרה על פי חוק חופש המידע ופעילותה בהגשמת החוק. במובן זה, יחידת חופש מידע ברשות היא זרוע של חוק חופש המידע ופעילותה היא על פי החוק. במובן זה, גם מהבחינה הציבורית, ראוי שיחידת חופש המידע תשקיף את פעילותה ולא תסתיר מידע.

האם דנים בהתייעצויות הפנימיות ביחידת חופש מידע ברשות כלשהי בדרך שלא לתת מידע לו הציבור זכאי? לרמות את המידע? בוודאי שלא. סעיף 9(ב)(4) לא נועד כדי להסתיר ולכסות על דיונים שמטרתם להסתיר מידע מטעמים שאינם קבועים בחוק כמו, יחסי ציבור ותדמית של הרשות. אם כך, ההתייעצויות והדיונים הם על פי החוק והשאלה הנדונה בדיונים שכאלה היא: האם המידע ניתן לגילוי על פי החוק ואם לא לפי איזה סעיף בחוק אסור המידע בגילוי – הרי שמדובר ב"התייעצויות הקבועות בדין".

למיטב ידיעת העורר זו פעם ראשונה בהיסטוריה המשפטית של מדינת ישראל בה נדון מעמדה של יחידת חופש מידע והסייג בסעיף 9(ב)(4).

בנוסף, אין שום טענה או ראייה לקיומה של סכנה מוחשית כלשהי (מעבר לאפקט המצנן), בגילוי המסמכים מהיחמ"מ עצמה.

לחילופין טוען העורר לכך שלא הופעל פסק דין המל"ג בעניין זה. טעה בית המשפט קמא שלא אכף את פסק דין "המל"ג" על היחמ"מ. אין בהכרעת דינו של בית המשפט קמא, ולכל אורך נימוקיו, התייחסות לפסק דין "המל"ג". בית המשפט קמא טעה גם עת לא הפעיל את פסק הדין לעניין "גישה".

בית המשפט קמא טעה עת לא התייחס לשאלה איזה התייעצויות התקיימו בהיעדר המידע. על מה דנו? על מה דיברו ביניהם שצריך להסתיר מידע זה? בנוסף, בית המשפט קמא, התעלם מהעובדה, שהיחמ"מ טענה ל"מורכבות הבקשה" (נספח 7 לעתירה). מה "מורכב" בבקשה, כשאין מידע!?

לא ניתן להשתמש בסעיף 9(ב)(4) או בכל סעיף אחר שבחוק חופש המידע כדי לרמות ולשקר את המידע. למה לקח כ-150 ימים כדי לבדוק שהיב"ק לא עשה ביקורת על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל?! מתוך מרחב בדיקה של כ-200 תיקים?! במידע שהיחמ"מ טוענת שהוא "מורכב"?! והיחמ"מ לא עונה על בקשות המידע ממנה?! ומקיימת דיונים כשאין מידע?! ומסתירה את המידע מהיחמ"מ עצמה!?

בית המשפט העליון מתבקש להחליט בקשר עם קיום סעיף 9(ב)(4) ליחידות חופש מידע עצמן. בית המשפט העליון מתבקש לתת לעורר את כל המידע (או לאפשר עיון בו), הנמצא ביחמ"מ.

11. פסק הדין לעניין "גישה"

בסעיף 108 להכרעתו מצטט בית המשפט קמא את פסק הדין לעניין "גישה" (ע"מ 3300/11), ולו הוא מייחס את הקביעה הבאה: "אף הפסיקה הרחיבה בעניין שיח פנימי פתוח וחופשי מלחצים. יפים לכאן דברי בית המשפט העליון בעניין ע"מ 3300/11 מדינת ישראל - משרד הביטחון נ' גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע (פורסם בנבו, 05.09.2012, עניין "גישה") "עינינו הרואות, כי תכלית ההגנה על הליך קבלת ההחלטות ברשות, ובכלל זו האפשרות שעובדי ציבור יוכלו להביע עמדותיהם בכנות ובחופשיות ללא מורא וחשש, הוכרה על ידי הפסיקה גם שלא מכוח הוראת חוק מפורשת. אם כך הדבר מקום בו על כפות המאזניים ניצבת זכותו של נאשם לעיין בחומרי חקירה - זכות הנמנית עם "זכויות המסד של הנאשם במקומו" (דברי השופט חשין בע"פ 1152/91 סיקסיק נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5) 8, 22 (1992)), זכות אשר "נגזרת מזכותו של נאשם למשפט הוגן" ואשר "מהווה תנאי בלעדיו אין ליכולתו של הנאשם לנהל את הגנתו כדבעי" (עניין אבו שאדה, סעיף 6 להחלטה) - הרי שהדברים יפים גם לבקשות לפי חוק חופש המידע, ויש שיאמרו מכוח קל וחומר" (עניין גישה, עמ' 26-27) וראה גם: בג"ץ 6631/11 מוחמד זעוררה נ' משטרת ישראל (פורסם בנבו, 7.2.2013, עמ' 4) וכאמור לעיל, דברים יפים אלו יפים גם לעתירה זו, שעניינה בקשות לפי חוק חופש המידע ואף מכוח קל וחומר".

לעניין "גישה" הכריע בית המשפט העליון על מסירת המידע המבוקש, כנגד בקשת משרד הביטחון שלא לתת את המידע מכוח סעיף 9(ב)(4). המידע ניתן במלואו(!) בהחלטה המשותפת לכל שלושת השופטים.

למה לא מופעל פסק דין "גישה" בעניין זה?! הלוואי ובית המשפט קמא היה מפעיל, את פסק דין "גישה".

גם בעניין זערורה לעיל, מקבל המבקש חלקים נרחבים מהמידע לו הוא נזקק. הוא לא מקבל את כל המידע, אבל, מקבל הרבה ממנו. ושוב המדובר בתיק חקירה עליו חל סעיף 14 לחוק חופש המידע, טיעון שאינו נוגע לענייננו.

בית המשפט העליון מתבקש להפעיל את הכרעת הדין לעניין "גישה" – בעניין זה.

12. בקשת הביזיון

לאור הכרעת בית המשפט קמא בדיון הראשון, כי יש לראות בשתי הבקשות שהגיש העורר (נספח 17 ונספח 39): **"בקשות חדשות"** ולאור העובדה שהיחמ"מ לא עשתה דבר, הגיש העורר בקשה לביזיון בית המשפט.

בדיון שהתקיים לעניין זה אמר העורר בבית המשפט קמא ש: **"אין הליך של תיקון החלטות קודמות, הם רוצים להגיש ערעור שיגישו, אין הליך כזה. אני לא משפטן אך אין הליכים כאלה, אני שאלתי אנשים ואמרו שאין דבר כזה, מאיפה הם פותחים היום את התיק מחדש ומביאים טיעונים חדשים וללא הסבר? הם ידעו על הדיון הקודם 8 חודשים קודם ואפשר היה לדון קודם, למה לדון על זה היום? אנו עכשיו במקצה שיפורים? תיקונים? אני אפילו לא מקבל תשובות"** (עמוד 11 לפרוטוקול הדיון משורה 29).

בנוסף, כמובן, שטענות היחמ"מ לגופן שקר הן, כפי שהראה העורר בסעיפים 3 ו-4 לערעור זה.

בהכרעת הדין דן בית המשפט קמא בסעיפים 128 – 134 בבקשת העורר לביזיון בית המשפט על ידי היחמ"מ. (לבית המשפט קמא טעות במספור סעיפיו בהכרעת הדין והוא בשוגג הולך ממספר 128 למספר 123 ואז ממשיך בספירה עקבית כך שלמעשה ישנם שני סעיפי 123, 124, 125, 126, 127 ו-128).

בית המשפט קמא קובע כי: **"בקשות אלו נענו עוד טרם הדיון שהתקיים"** (סעיף 131 להכרעה), לפיכך, בקשת הביזיון נדחית **"בהיעדר עילה"** (סעיף 134 להכרעה).

אולם, בית המשפט קמא שוגה כי הוא אינו יכול לבטל החלטה שלו. הדרך היחידה להעלות טענה שהבקשות נענו עוד לפני ההחלטה (שניתנה בדיון), היא באמצעות ערעור לעניין זה בבית המשפט העליון. דיון על ביזיון בית המשפט אינו ערעור על החלטת בית המשפט ואינו יכול לנגוע ברציונל שלה. אפילו אם ההחלטה שגויה, לא מבצע בית המשפט דיון וערעור על החלטתו הוא. בפועל מבטל בית המשפט קמא, שלא בסמכות, במסגרת דיון בבקשת הביזיון את החלטתו הקודמת והסופית ומעקר אותה מתוכן.

הרי קבע בית המשפט קמא כי יש לבחון את הבקשות כאילו הן בקשות חדשות. במובן זה, נקודת המבט היא קדימה ואין זה רלבנטי מה היה בעבר. דהיינו, כדי לקיים את החלטת בית המשפט היה על היחמ"מ להראות תשובות חדשות, שנתנו לאחר תאריך ההחלטה ולא תשובות היסטוריות.

בית המשפט קמא מתרץ את החלטותיו הראשוניות, בשגיאה קלה של בא כוחה של היחמ"מ :
"לאור הקביעות לעיל והיותו והבקשות כבר קוימו, עוד טרם ניתנו ההחלטות בגינן-ורק בשל אי-
הבנה של ב"כ המדינה, לא נטענו הדברים כבר בדיון – הרי שהבקשה לפי פקודת בזיון בית
משפט – מתייתרת" (סעיף 132 להכרעת הדין).

החלטתו של בית המשפט קמא לעניין הביזיון מחוסרת סמכות. רק ערעור בבית המשפט העליון
יכול לבחון את יסודות ההחלטה. בית המשפט קמא אינו יכול, מעשה קסמים, לתקן לטובת
היחמ"מ והפרקליטות החלטה שנתן. בכל מקרה כפי שכבר הסברתי, טיעוני היחמ"מ באמצעות
פרקליטות המדינה שקריים המה.

בית המשפט העליון מתבקש לקבוע כי חל על היחמ"מ בזיון של החלטות בית המשפט וכי לא
ניתנו תשובות לבקשות המידע של העורר מנספח 17 ונספח 39 לעתירה.

13. סעיף 17 לחוק חופש המידע

הדיון בסעיף 17 הוא לגבי תשע דו"חות ביקורת פנימית של היב"ק, להן טוענת היחמ"מ לקיומם
(בהתאמה לכל דו"ח), של סעיפים 9(א)(1), 9(ב)(1), 9(ב)(4) ו-14(א)(9).

להלן רשימת הביקורות :

5/2010 - ביקורת נושאית - מוצגים גדולים

9/2010 - ביקורת מיוחדת מעקב – תחקירים והפקות לקחים

9/2012 – ביקורת תהליכית מיוחדת – פינויי יישובים

17/2012 – ביקורת מיוחדת פתע - בחינת שגרת המטה בתחנה טיפול במפנ"א תקן ומצבה כ"א
ואמצעים והפעלתם במחוז הצפוני.

5/2014 – ביקורת תהליכית – מטה מחוז צפון

1/2015 – ביקורת נושאית – הפעלת אורגנים

7/2015 – ביקורת תהליכית – מטה מחוז צפון

2/2017 – ביקורת מיוחדת – העסקת עובדי שירות במשטרה

7/2017 – תיקון ליקויים שאותרו בביקורות

היחמ"מ השיבה תשובתה, אולם, לא צירפה שום ראייה התומכת בתשובותיה אלו. לעורר לא
ברורה הסיבה, מדוע לא יכולה היחמ"מ לצרף לתשובתה את מכתביהם ו/או אישוריהם של גורמי
המקצוע. מתוך 10 דו"חות ביקורת פנימית שהעורר ביקש הוא קיבל דו"ח אחד בלבד.

היחמ"מ טוענת כי דו"ח מוצגים גדולים, חוסה בצל סעיף 14(א)(9) לחוק חופש המידע, אולם,
מאחר והוכן על ידי היב"ק – טענה זו אינה נכונה.

לגבי שני דו"חות ביקורת, העסקת עובדי שירות במשטרה ותיקון ליקויים שאותרו בביקורות,
נטען כי הם אינם מוכנים. תשובה שאינה ראויה ואינה מקובלת. לדעת העורר, התשובה הראויה
צריכה להיות שהדו"חות אינם מוכנים, אבל, ברגע שיהיו מוכנים נמסור לך אותם או שנסיביר

מדוע איננו יכולים לתת אותם. עד היום כ- שלוש שנים אחרי הטענה הזאת לא הומצאו דו"חות ביקורת אלה לעורר או ניתן הסבר כלשהו לסיבת אי-גילויים.

מאחר ולא הוצג על ידי היחמ"מ בתשובותיה לעורר והן בתשובותיה לעתירה שום מידע נוסף הרי שהעורר ביקש כי בית המשפט יבחן את הדו"חות כך שאפילו במקרה, לא יגרם נזק כלשהו.

היחמ"מ היא יחידת חופש מידע. היא אינה יחידה מקצועית ומכאן שתשובותיה אינן ראייה לסיכון במסירת המידע. סיכון כזה, אם קיים, היה חייב להיות מוצג לעורר במכתב ו/או בעדות של איש המקצוע. טענות היחמ"מ נטענות ללא שום חיזוק, ולכן, מאחריותו של העורר ומתוך דאגה שמידע מסוכן יימסר הוא הציע שבית המשפט יבחן דו"חות אלה.

בנוסף לא הראתה היחמ"מ, לגבי דו"חות הביקורת הפנימית המבוקשים, כי נעשה ניסיון כנה להשקיפם. מתן דו"ח אחד מתוך עשר, וחסימה מוחלטת של כל הדו"חות האחרים, אינה ראייה שנעשה מאמץ מנהלי נכון ואמיתי כדי להשקיף את אותם הדו"חות.

בנוסף, ראוי שתיעשה התחשבות בגיל הדו"חות המבוקשים וברלבנטיות שלהם בכלל.

לטענת העורר כל דו"חות הביקורת הפנימית של משטרת ישראל הם עניין לציבור. בכלל, כל נושא הביקורת בין באח"מ ובין ביחידות אחרות של משטרת ישראל הוא מהותי וחשוב. ומכאן, חשוב היה שבית משפט יבחן אותם.

בנוסף, מבקש העורר להבהיר כי יש בדו"חות המבוקשים דו"חות שיתכן והיחמ"מ מבקשת למנוע פרסומם מטעמים של יחסי ציבור ולא מטעמים שנטענו. הדוגמה הבולטת היא דו"ח פינוי יישובים. העורר טען בעתירתו כי: **"מדובר בנושא פוליטי. אחרי פעילות המשטרה באום אל חיראן, חשיפת הביקורת תביך את המשטרה ולכן טוענת המשטרה טענות שאינן ראויות"**.

לכן, מכל הסיבות הללו בחר המחוקק כי גוף מאוזן, שופט, יבחן את המידע עצמו ויראה אם קיים סיכון בפרסומו או שאין סיכון בפרסומו עם יושחר חלקית או יפורסם במלואו.

בית המשפט קמא טוען כי העורר חזר בו מבקשותיו לעניין דו"חות ביקורת אלה ולא היא.

"מסע דייג" 14.

תמיד כשמחפש אזרח מידע, לפי חוק חופש המידע, יש בעניין זה "מסע דייג" של חיפוש מידע שאינו בנמצא אצל האזרח - והרשות, לא תמיד, ששה לגלותו.

אין, כמובן, בחוק חופש המידע הגדרה או מניעה של "מסע דייג". אין בפסיקה, כאמור, בערעור זה (סעיף 6), איזה שהיא אמירה בקשר עם "מסע דייג" וכל הנטען בקשר עם עניין "ג'ולאני" טעות הוא.

ראוי גם לזכור כי "מסע הדייג" לא נטען על ידי הפרקליטות.

"מסע דייג" מופיע בהכרעת הדין חמש פעמים:

סעיף 19 – בו נבנה הביסוס המשפטי ל"מסע דייג" לפי עניין "ג'ולאני".

סעיף 54 - הדין בבקשת העורר מספר 4975, בה אומר בית המשפט קמא כך: **"העותר לא קיבל סירוב גורף לבקשתו הגורפת, המעלה חשש למסע דיג, תופעה שחשוב להטיל עליה מגבלות (עניין ג'וליאני, לעיל)".**

סעיפים 62 – 70 להכרעת הדין – בהם מקים, בית המשפט קמא, את טענתו ל"מסע הדייג".

סעיף 127 – בו, עושה בית המשפט קמא שימוש ב"מסע הדייג", כחלק מנימוקיו לאי הפעלת סעיף 17 לחוק חופש המידע.

בסוף הדבר – בו, עושה בית המשפט קמא שימוש ב"מסע הדייג" כדי לדחות את כל העתירה, ולקבוע הוצאות לא ראויות בכל קנה מידה כנגד העורר.

לעניין סעיף 19, לעניין "ג'וליאני" - כבר התייחסתי בסעיף 6 לערעור זה. אין בחוק חופש המידע הגדרה כלשהי ל"מסע דייג" וכך גם לא בפסיקה הנוגעת בחוק חופש המידע.

לעניין סעיפים 54 ו-62-70, להלן האמת בקשר עם התיאור המרכזי הלא נכון של "מסע הדייג":

1. בקשת המידע הראשונה (בקשה מספר 4690) (נספח 1 לעתירה) היא:
"לפי חוק חופש המידע, אני פונה אליך בבקשה לקבל את כל דו"חות הביקורת של היחידה לביקורת פנימית של המשטרה, שנעשו בקשר לחקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, בין במישרין ובין בעקיפין", דהיינו, מידע מיחידת הביקורת הארצית (היב"ק) בקשר עם חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל.
2. בקשת המידע השנייה (בקשה 4975) (נספח 16 לעתירה) היא:
"לפי חוק חופש המידע, אני פונה אליך בבקשה לקבל את כל דו"חות הביקורת של היחידה לביקורת פנימית של המשטרה (יב"ק ו/או כל יחידת ביקורת אחרת הקיימת במשטרת ישראל), שנעשו בעשר השנים האחרונות. בנוסף, אני מבקש לקבל את רשימת כל דו"חות הביקורת שנעשו לפי: מספרם הסידורי, כותרתם, הגוף המבוקר ותאריך הדו"ח", דהיינו, רשימת הביקורת שנעשו ביב"ק.
3. בקשת המידע השלישית (בקשה 5067) (נספח 30 לעתירה) (בנוגע לחקירת רצח תאיר ראדה ז"ל) היא: **"לפיכך, אני מבקש לקבל לידיי את כל הביקורות (בקורות) השונות שביצעו גורמי משטרה שונים הקשורים לחקירת רצח תאיר ראדה ז"ל",** דהיינו, בקשת מידע על בקורות וביקורות בקשר עם חקירת רצח תאיר ראדה ז"ל מגורמים משטרתיים שונים.

כל הבקשות שונות זו מזו. כמובן, בקשות לגיטימיות ועל פי חוק חופש המידע. בית המשפט קמא קובע שאינן זהות: **"זהה כמעט לבקשה מס' 4690"** (סעיף 63 להכרעה), אולם, בית המשפט קמא, למרות שאפילו הפרקליטות, אינה טוענת טענה שכזו – מחליט על דעת עצמו להמציא סיפור על בקשות חוזרות ונשנות. "מסע הדייג" – מעולם לא התקיים.

יואר, כי לא היה בדיעת העורר כי הנתונים המבוקשים אינם ממוחשבים. לכן, בהחלט חשב העורר כי די בלחיצת כפתור כדי להפיק את המידע הנדרש. לדעתי, דו"חות הביקורת חייבים להיות מנוהלים במסד נתונים, אנחנו במאה ה-21. ניהול דו"חות הביקורת במסד נתונים יאפשר לבחון את העמידה של המשטרה בהמלצות ועדת זיילר, וכמובן, לייעל את הביקורת.

יואר, כי אין מניעה בחוק לבקש מידע העולה על שבע שנים (ראו סעיף 218) לחוק חופש המידע). אם המשטרה שומרת נתונים כאלה מעל לתקופה של שבע שנים, היה על היחמ"מ למסרם.

יואר, כי המונח "בקשה גורפת" (סעיף 54 לעיל), אינו מוגדר בחוק חופש המידע, ולכן, אזרח המבקש את דו"חות המיצ"ב – מבקש "בקשה גורפת" על כל הדו"חות בכל בתי הספר בארץ. העורר בדעה כי חשוב שמבקש מידע יבקש מידע כולל המקיף ומכיל נושא שלם. לפיכך רואה העורר את היתרון והטוב ש"בבקשה גורפת". כך גם בבקשת המידע ה"גורפת", שהוגשה לקבלת כל המידע שהוצג בפני שרי ממשלת ישראל לעניין הקורונה. בקשה שהתקבלה בבית המשפט המחוזי בירושלים וכל המידע הועבר למבקשים.

לעניין סעיף 17 (סעיף 127 להכרעת הדין) אומר בית המשפט קמא כך: **"בקשתם של עשרות רבות של פריטים (כשכל פריט הוא נושא נרחב בפני עצמו) מעלה, כאמור, חשש למסע דיג או להטרדה של הרשות המנהלית ורצון להכפשתה, כפי שטענה המדינה. בית המשפט אינו יכול לתת יד לכך"**.

אז, כאמור, ראינו שאין שום "מסע דייג". אין, כמובן גם הטרדה של הרשות או רצון להכפשתה. בכל מקרה, אין אפשרות להשתמש בהנמקה שכזו כדי לעקוף את החוק.

אני אתן דוגמה: נניח שני אזרחים שמבקשים מידע זהה, הראשון, חיים, מבקש מידע זה כאשר הוא מבקש מיידיעים נוספים, פונה רבות לרשות ומתאר אותה בתיאורים כאלה ואחרים. לעומתו השני, משה, מבקש רק את המידע הספציפי, הוא אינו מבקש מיידיעים נוספים ולא פונה כלל לרשות מעבר לבקשת המידע, הוא גם לא מכנה אותה בשמות. התוצאה, לפי בית המשפט קמא, תהיה שונה בשני המקרים: משה יקבל את המידע בעוד שחיים לא יקבל את המידע. תוצאה בלתי אפשרית שכן או שאפשר לגלות את המידע או שאי אפשר לגלות את המידע. זהו, כאמור טיעון לא נכון של בית המשפט קמא. קבלת מידע תלויה במידע עצמו ולא במבקש המידע או בהתנהגותו של מבקש המידע.

15. "הטרדה" של הרשות

"הטרדה" של הרשות, כמובן, לא התקיימה. כמו ש"מסע דייג" לא התקיים כך גם לא התקיימה, "הטרדה" כלשהי של הרשות. אבל, אפילו והייתה הטרדה של הרשות, כאמור, זו אינה הנמקה למסירה או אי-מסירה של המידע. המידע נמסר לפי המידע עצמו ולא לפי התנהגותו של העורר.

שאלות שחייבות להישאל על ידי כל מי שקורא את הכרעת הדין הזו: מה זו "הטרדה" של הרשות? יש איזו שהיא הגדרה בחוק חופש המידע לעניין זה? קריטריונים ל"הטרדה" שכזו? מי קבע אותם, בית המשפט קמא? במקרה הנוכחי? פעם ראשונה בהיסטוריה השיפוטית? יש פסיקה קודמת שכזו לעניין "הטרדה"? להגיד במייל חג שמח זו "הטרדה"? נספור את המייל הזה? התראה לפני הגשת עתירה מנהלית זו "הטרדה"? מייל שמאשר תשלום זו "הטרדה"? אולי מייל עם בקשת מידע? איזה ראיות הוגשו להוכחת ה"הטרדה"? איזה דיון הכרעתי קיים בית המשפט קמא לעניין זה? האם הוא מיהר להכרעה: **"תוך התמודדות מול עשרות רבות של פניות בכתב ובטלפון, כפי שהעיד העותר עצמו בכתבי טענותיו ובמסמכים שצורפו לעתירתו"** (סעיף 121 להכרעת הדין), מבלי כלל לדון בעניין? ולמה דווקא זה קורה בדיון על עניין חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, והרשעתו של חף מפשע, רומן זדורוב, ברצח זה? יכול להיות שאם לא היה מדובר במערכת אכיפת

החוק, כל נושא "הטרדה" לא היה עולה? האם הוא היה עולה אם היה מדובר במידע ממשרד התחבורה?

אם הייתה "הטרדה" של הרשות, הרי שהיינו למדים עליה מתשובותיה של הרשות, מהתצהיר של רב פקד שגית שלו ומחקירה שלה על דוכן העדים, שבית המשפט קמא מנע. היינו רואים את זה גם במסמכים ובהתכתבויות שבין הצדדים. במהלך העניינים הטבעי ולא במהלך העניינים השקרי שממציאה הפרקליטות בשם היחמ"מ.

חמש בקשות מידע הגיש העורר במטרה להבין וללמוד לעומק את נושא הביקורת הפנימית במשטרה. בקשות ראויות על פי החוק וחשובות מאוד מהבחינה הציבורית. פעם ראשונה, שנוגע אזרח בביקורת הפנימית של המשטרה וקיום המלצות ועדת זיילר (לעניין פריניאן).

שתיים מחמש הבקשות שהגיש העורר הן למידע מהיחמ"מ עצמה. היחמ"מ לא ענו על שתי הבקשות האלה, למרות שהמידע נמצא אצלם ואין שום מניעה לתת את המידע המבוקש.

אז האם מכתבים של העורר המתזכרים את היחמ"מ כי הם לא ענו על בקשת מידע שלו – הם "הטרדה"?! אם כן, העורר חושב שהוא היה צריך לפנות הרבה יותר. האם מכתבי דרישה של העורר לקבל את אישור המפכ"ל, הם "הטרדה"?!

האם מונה בית המשפט קמא כשומר היחמ"מ מפני "הטרדה"? מי מינה אותו לתפקיד זה? ומאיזה סמכות הוא נוטל את כוחו לעניין זה? מה פתאום משתף פעולה בית המשפט קמא עם היחמ"מ והפרקליטות וחורג לחלוטין מהאיזון שבו הוא מחוייב?

לגופו של עניין הטלפונים: העורר לא יזם אף שיחת טלפון ליחמ"מ, אף אחת (!). למיטב זכרוני, התקיימה שיחת טלפון אחת שיזמה רב פקד שגית שלו אליי, ומתוארת בנספח 12 לעתירה.

העורר בסה"כ הגיש 5 בקשות מידע. כל בקשות המידע, כאמור, בהתאם לחוק.

ליחמ"מ לקח הכי הרבה זמן לענות לבקשת המידע הראשונה, מספר 4690. הבקשות האחרות היו פשוטות יותר עבור היחמ"מ ודרשו פחות זמן.

במהלך תקופה של למעלה משנה מה- 14 לפברואר 2017 ועד ל- 4 מרץ 2018 שלח העורר, 20 מיילים ליחמ"מ.

הטבלה הבאה מרכזת את המיילים ומחלקת אותם לנושאים: בקשת מידע, תזכורת מפכ"ל (בעניין אישור מפכ"ל), תזכורת יחמ"מ (בעניין בקשת המידע שהיחמ"מ לא ענו עליה), טכני (תשלום, אישור קבלת מייל מהיחמ"מ, חג שמח), התראה (לפני הגשת עתירה) ובנוסף מציגה את פערי הימים בין מייל למייל:

נספח בעתירה	נושא	תאריך	פער ימים ממייל קודם
1	בקשת מידע	14.2.2017	
3	טכני	15.2.2017	1

28	15.3.2017	טכני	5
25	9.4.2017	תזכורת מפכ"ל	8
18	27.4.2017	תזכורת מפכ"ל	9
4	1.5.2017	תזכורת מפכ"ל	11
9	10.5.2017	תזכורת מפכ"ל(בעקבות שיחת טלפון מהיחמ"מ)	12
40	19.6.2017	תזכורת מפכ"ל (גם כללית כי המועדים חלפו)	13
13	2.7.17	התראה	14
10	12.7.2017	בקשת מידע	16
0	12.7.2017	בקשת מידע	17
5	17.7.2017	תזכורת יחמ"מ	18
10	27.7.2017	תזכורת יחמ"מ	20
5	1.8.2017	תזכורת יחמ"מ (בעקבות תגובת היחמ"מ הלא נכונה)	22
1	2.8.2017	תזכורת יחמ"מ (בעקבות תגובת היחמ"מ הלא נכונה)	24
1	3.8.2017	טכני (הודעה על תלונה ליחידה הממשלתית לחופש המידע)	26
12	15.8.2017	בקשת מידע	30
15	30.8.2017	טכני	32
29	28.9.2017	טכני	37
33	31.10.2017	בקשת מידע	39

124	4.3.2018	הגשת עתירה מנהלית לפי חוק חופש המידע
-----	----------	---

זוהי הטרדה! זהו סיפור מצוץ מהאצבע.

"אינספור פניות ואינספור מיילים" מצטט בית המשפט קמא, כחלק מהכרעתו (סעיף 84 להכרעת דינו) מטענות היחמ"מ שנטענו על ידי הפרקליטות - לא נכון.

סה"כ: 5 בקשות מידע, 5 אימיילים טכניים, התראה אחת, 5 תזכורות מפכ"ל, 4 תזכורות יחמ"מ – 20 מיילים לאורך תקופה של 383 ימים. העורר לא פנה טלפונית ליחמ"מ – אפילו לא פעם אחת. היחמ"מ פנו טלפונית לעורר ביוזמתם, פעם אחת. היחמ"מ ומהפרקליטות מנסים לבנות טיעון של "הטרדה" כי אין להם טיעון לגופו של עניין. כדאי להסתכל על זה ולבחון את זה.

שופט ראוי היה מעיר לפרקליטות על טענות לא ראויות שכאלה. אין לטענות אלה נגיעה לעניין שמתנהל בפניו. שופט ראוי היה שומר על האיזון המתחייב של מאזני הצדק ועל כבודו של העורר, ולא פונה לכיוון הלכוד ויצירת טיעונים שאין בהם דבר. העניין עצמו הוא חוק חופש המידע ולא "הטרדה" של הרשות.

בנוסף ממציא בית המשפט קמא טענה שלא נטענה, אפילו לא על ידי הפרקליטות: **"אין ספק כי האינטרס הציבורי נפגע כאן: הצפת הרשות המינהלית בבקשות, פעם אחר פעם, בכתב ובעל פה, יש בה כדי להביא לבזבוז משאבים יקרים ואף לא מן הנמנע ניצול לרעה של הליכי משפט. כאשר כל כך הרבה מאמצים מושקעים במתן תשובות לעותר, והתמודדות עם בקשותיו הרבות, מטבעם של דברים הדבר בא על חשבון הטיפול בבקשות אחרות של הפונים לחידת חופש המידע"** (סוף דבר בהכרעת הדין) (השגיאה במקור).

אין כמובן שום "הטרדה" ולפיכך לא נפגעה כלל פעילות הרשות. כמובן, שלא הונחה שום ראיה או תצהיר או עדות לתמוך ב"סיפור" על פגיעה כלשהי בפעילות הרשות.

16. "הכפשה" של הרשות

חוק חופש המידע אינו מצריך הנמקה לחיפוש מידע. סעיף 17(1) לחוק קובע: **"אין המבקש חייב לציין את הטעם לבקשתו"**. ככה שמוזר בעיני העורר, שבית המשפט קמא בטוח כי העורר יעשה שימוש במידע שיינתן ל: **"ניסיון להכפשת משטרת ישראל"** (ראה לעיל, בסוף דבר להכרעת הדין).

איך הוא יודע את זה? מה זה "מכפיש" לפי חוק חופש המידע? איזה סעיף בחוק חופש המידע מונע מאזרח לקבל מידע, אפילו אם הוא יעשה במידע שימוש "מכפיש"? מה הם הקריטריונים לקביעת "הכפשה"? האם בית המשפט קמא הוא אחראי על יחסי הציבור של המשטרה? מאיפה סמכותו החוקית לדון לעניין "הכפשה"? איזה הליך ראייתי קיים בית המשפט קמא לפני שקפץ לידיעה שהעורר מקיים: **"ניסיון להכפשת משטרת ישראל"**? איזה תקדים משפטי קיים לעניין "הכפשה", לפי חוק חופש המידע? ולמה דווקא זה קורה בדיון על עניין חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, והרשעתו של חף מפשע, רומן זדורוב, ברצח זה? יכול להיות שאם לא היה מדובר במערכת אכיפת החוק, כל נושא ה"הכפשה" לא היה עולה? האם הוא היה עולה אם היה מדובר

במידע ממשרד התחבורה? האם כשמישהו יקבל את נתוני המיצ"ב ואז "יכפיש" את בית הספר בו לומד ילדו ויבקש להעבירו לבית ספר אחר, יבוא בית המשפט קמא ויחריס לו את המידע?!

כל דבריו, של העורר, הן אמת, ואמת – אינה "הכפשה".

קיים עוד פן, שראוי להתייחס אליו לעניין ה"הכפשה". ייתכן כי המידע שיימסר, יראה על פעילות נכונה וראויה של הרשות. לדוגמא, אותו הורה מחדרה, המבקש את נתוני המיצ"ב בחדרה, כדי ל"הכפיש" את בית הספר בו לומד ילדו ולהעבירו לבית ספר אחר – עשוי לגלות, כי בית הספר בו לומד ילדו, הוא בעל ציוני המיצ"ב הכי גבוהים בחדרה, וגם מבין הציונים הגבוהים במדינת ישראל כולה.

ההסתכלות של בית המשפט קמא, כאילו בהכרח ייעשה שימוש "מכפיש" במידע שיימסר מראה, אולי, על כך שלבית המשפט קמא ידע כלשהו על המידע האמור להימסר. אם זה המצב, הרי, שמישהו דיבר עם בית המשפט קמא על תיק זה ומסר לו מידע כלשהו. מצב זה, אם התרחש, חייב להדאיג את כולנו.

17. טיעוני ה"מסע דייג", "הטרדה" ו"הכפשה"

טיעונים אלה, כאמור, ממלאים את הכרעת הדין. אין להם, כמובן, שום קשר לעניין חוק חופש המידע.

אני מוצא את עצמי מתייחס אליהם, וכותב עליהם, כי חשיבותם הובלטה על ידי בית המשפט קמא. בית המשפט קמא, כותב אותם בהכרעת דינו ומתייחס אליהם כהנמקה שלא לתת את המידע. חבל שבית המשפט קמא הלך לכיוון לא נכון ולא ראוי זה. לא היה "מסע דייג", לא הייתה "הטרדה" ואמת אינה "הכפשה".

הפגיעה בעורר, הניסיון לייצר יש מאין כדי לייצור תמונה לא נכונה של מציאות הדברים, הניסיון להשתיק את העורר, הניסיון למנוע ביקורת ושינוי דרוש במערכת אכיפת החוק, וההסתרה של מידע הקיים במשטרת ישראל – אינם נכונים ואינם ראויים. למידע על הביקורת הפנימית שמבצעת המשטרה וקיומן של המלצות ועדת זיילר לעניין פריניאן – חשיבות עצומה לפעילות המשטרה ולאמון הציבור בה. דווקא, בעת ביקורת של פעיל ציבור על מערכת אכיפת החוק, לעניין חקירת רצח תאיר ראדה ז"ל והרשעתו של רומן זדורוב החף מפשע – מצטרף בית המשפט קמא ליחמ"מ ולפרקליטות בהשחרת פניו של פעיל ציבור ובחסימת המידע.

בית המשפט העליון מתבקש לקבוע כי לא הייתה בפעילות העורר כשל כלשהו. בית המשפט העליון מתבקש גם לקבוע כי אין בהתנהגות מבקש מידע כדי למנוע קבלת מידע. מידע יינתן או שלא יינתן מהמידע עצמו.

18. היפים והאמיצים מול המכוער והפחדן

לאורך כל הכרעת הדין, מציג בית המשפט קמא תמונה לא נכונה של יחמ"מ ופרקליטות, **יפים** ו**אמיצים** העומדים בגאון ובגאווה אל מול פעיל ציבור, **מכוער ופחדן** :

"עם זאת איחור המדינה במתן מענה אינו יכול לשמש בסיס לתיאוריית קונספירציה בעניין התנהלות רשויות המדינה, הכוללת שקרים, מניפולציות וזיוף מסמכים, כפי שהעלה העותר בסברתו. יש לדחות טענות אלו מכל וכל" (סעיף 46 להכרעת הדין).

"מכל האמור לעיל עולה כי חזקת התקינות של המדינה לא נסתרה. העותר לא הניח כל תשתית עובדתית ואף "ראשית ראייה" הסותרת את חזקת התקינות של הרשות המנהלית, ובעניינינו, היחידה לחופש המידע במשטרת ישראל. העותר אף בחר לא להשיב לטענותיו של ב"כ המדינה בדיון שהתקיים ביום 16.12.2017 בעניין חזקת התקינות, ואף לא תמך בעובדות את הטענה שהמדינה פעלה שלא כדין ובניגוד לחזקת התקינות" (סעיף 50 להכרעת הדין).

"זאת ועוד יש לקבוע כי בקשה 4975 נענתה כדין, בסבלנות וביעילות. תשובותיה המפורטות, שק עו"ד שלו, שניתנו תוך זמן סביר, מעידות כי היחידה לחופש המידע התייחסה ברצינות הראויה לבקשת העותר. העותר לא קיבל סירוב גורף לבקשתו הגורפת, המעלה חשש למסע דיג, תופעה שחשוב להטיל עליה מגבלות (עניין ג'וליאני, לעיל). ניכר כי עו"ד שלו פעלה לשם האיזון הדרוש בין הערכים השונים, בין חשיפת מידע, לערכים אחרים, בגינם רשאית הייתה הרשות לדחות בקשות, כאמור בסעיפים המסייגים בחוק. אף כשסירבה, באופן חלקי, לבקשות העותר, היטיבה עו"ד שלו לנמק את סירוביה ואיזנה אותם ע"י מסירת מידע חלקי...". (סעיף 54 להכרעת הדין).

"לסיכום: התנהלות היחידה לחופש המידע במשטרת ישראל, בעניין בקשה 4975, כפי שבאה לידי ביטוי בתשובתה של עו"ד שלו, הינה דוגמא ומופת להתנהלות של רשות מינהלית בבקשות הבאות לפיתחן, בענין חוק חופש המידע. טענות העותר בעניין בקשה מס' 4975 – נדחות" (סעיף 54 להכרעת הדין).

"עם זאת עיון בבקשה 5067 מעלה כי העותר ביקש עשרות פריטים, אותם אינו מזכיר בסיכומיו" (סעיף 58 להכרעת הדין).

"יתר על כן, בסיכומיו לא ציין העותר כי הממונה על חופש המידע נענה באופן חלקי לבקשותיו הרבות, במסגרת בקשה 5067. עיון בתשובתה הארוכה והמפורטת של עו"ד שלו, מראה כי העותר קיבל מענה, דבר דבור על אופניו, בהתאם לעשרות פריטי המידע שביקש העותר (נספח 42 לעתירה). בנוסף, לגבי פריטי מידע שלא ניתן היה לתת לגביהם מידע מלא או חלקי, העותר קיבל הסבר מנומק ואף הופנה לסעיפי חוק רלוונטיים. שתיקה זו של העותר בסיכומיו וחוסר ההתייחסות לתשובותיה המפורטות של עו"ד שלו, יוצרת את הרושם, כאילו בקשתו לקבלת מידע סורבה באופן מלא, ויש בכך יותר משמץ של חוסר תום לב, על אחת כמה וכמה ממי שדורש וחוזר ודורש מן הרשות לנהוג בשקיפות". (סעיף 60 להכרעת הדין).

"בטענתו של העותר בסיכומיו לעניין בקשה 5067 יש הרבה יותר משמץ של חוסר תום לב, על אחת כמה וכמה כשהיא באה מפיו של העותר המטיף בעתירתו ובבקשותיו לשקיפות, והמתלונן על "העלמת מידע" ועל "תרגילים" של משטרת ישראל (נספח 25 לעתירה, בקשה לפי פקודת בזיון, סיכומי העותר). ודוק, כלל יסוד במשפט המינהלי הוא כי העותר המבקש סעד נדרש לבוא לבית המשפט בידיים נקיות ומבלי להסתיר מידע" (סעיף 67 להכרעת הדין).

"לא למותר לציין כי העותר הטריח את הרשות המנהלית ובזבז את זמנה ומשאביה בבקשה חוזרת, עליה נענה, אך מספר חודשים קודם לכן (נספח 15 מיום 9.7.17) זאת, ללא גילוי נאות, כי מדובר בבקשה בעניין עליו כבר קיבל מענה" (סעיף 69 להכרעת הדין).

"לסיכום עניין זה: הבקשה לקבל את הביקורות שבוצעו בקשר לחקירת רצח תאיר ראדה ז"ל נענתה על ידי עו"ד שלו, בשם הממונה על חופש המידע במשטרת ישראל בסבלנות, כדין ואף למעלה מכך, בהתחשב בעובדה שמדובר בבקשה חוזרת שנענתה פעמיים" (סעיף 70 להכרעת הדין).

"תמיכה לטענות המדינה, ניתן לראות בהתכתבות העותר עם גורמים שונים במשטרת ישראל ועם היחידה הממשלתית לחופש המידע במשרד המשפטים" (סעיף 87 להכרעת הדין).

"מן האמור עולה כי הן היחידה לחופש המידע במשטרה והן היחידה הממשלתית לחופש המידע התייחסו ברצינות ובסבלנות אין קץ לפנייתו הרבות והתכופות בדואר אלקטרוני ובטלפון של העותר. התייחסות זו באה לידי ביטוי בדבריו הכנים של ב"כ המדינה בדיון הראשוני: יש כאן עשרות פניות, עשרות מיילים, שקיבלו מענה מדויק, מענה נכון. מייל אחד, פנייה אחת היה בה בלבול. וכן זה יכול לקרות (פרוטוקול עמ' 2, שורות 34-35)" (סעיף 90 להכרעת הדין).

"עם זאת, העותר טועה, התשובה התקבלה אצלו אלא שהיא הגיע אליו באופן עקיף, באמצעות היחידה הממשלתית לחופש המידע, ולא בדיוור ישיר – וזאת מן הטעם שהוא הגיש תלונה ליחידה הארצית לחופש המידע. זו ביצעה את תפקידה ודאגה לברר, לקבל מענה ולהעבירו לעותר" (סעיף 94 להכרעת הדין).

"דבריו של ב"כ המדינה בדיון השני, בהתייחס לטענות העותר לעיל, מסכמים, לטעמי, את הסוגיה במדויק": (סעיף 95 להכרעת הדין).

"קביעתו של העותר כי המסמך מזויף, לא נתמכה ולו בבדל ראיה ולמותר לומר כי מדובר בהאשמות חמורות, בפרט כשהן מופנות כנגד משטרת ישראל. העובדה כי המסמך לא התקבל אצל העותר, לטענתו, אינה ראיה לכך שהמסמך מזויף. זאת ועוד, ליחידה לחופש מידע של משטרת ישראל עומדת חזקת התקינות המנהלית, כאמור לעיל. חזקה זו לא נסתרה עובדתית על ידי העותר" (סעיף 98 להכרעת הדין).

"מעלה, כאמור, חשש למסע דיג או להטרדה של הרשות המנהלית ורצון להכפשתה, כפי שטענה המדינה. בית המשפט אינו יכול לתת יד לכך" (סעיף 127 להכרעת הדין).

"לא למותר לציין כי ההאשמות שהטיח העותר במשטרת ישראל ובפרקליטות (שאינה צד לעתירה) כי שיקרו וזייפו, וכי כוונתן להלך אימים על בית משפט זה, לא לתת לעותר את מבוקשו, אין להן מקום בעתירה בית משפט זה העיר מספר פעמים לעותר על השפה הבוטה והלא מכבדת, בלשון המעטה, בה נקט הן בבקשותיו במהלך ההליך והן בכתבי טענותיו. כאמור לעיל, האשמתה של משטרת ישראל והפרקליטות בשקרים ובזיוף מסמכים הינן האשמות חמורות, שנטענו בעלמא, ללא כל תימוכין. לא כל שכן, יש בדבריו של העותר רמיזה כי בית המשפט עלול להיות מאוים ע"י המדינה ולהטות את הדין בהתאם – אף לדברים אלו אין כל מקום בהליך משפטי, ומוטב היה לולי נטענו דברים אלו מלכתחילה" (סעיף 133 להכרעת הדין).

"טענותיו של העותר כי המשטרה שיקרה ואף זיפה את מכתבה של עו"ד לינס חמד ראש תחום ייעוץ והנחיה מיום 5.11.2017, המאשר כי ניתן אישור מפכ"ל לארכות בבקשה 4690 ובבקשה 5067 (נספח 43 לעתירה) – נדחות, הן בשל חזקת התקינות שלא נסתרה על ידי העותר, והן כי הטענות נטענו בעלמא ללא כל בדל ראיה" (סעיף 141 להכרעת הדין).

"עוד יוער, כי העותר שכח לציין כי בסופה של החלטתי קבעתי כי למרות הכשלים שצוינו באישור "אני סבור שמדובר בעניין טכני, שולי" ואף דחיתי את בקשתו של העותר לזמן לעדות את רב ניצב אלשיך. בהחלטתי לא נקבע בדיון כי על המשטרה למסור אישור חדש מראש הרשות בעצמו" (סעיף 143 להכרעת הדין).

"עשרות הפריטים שביקש העותר בחמש הבקשות שהגיש, כאמור לעיל, מעלות חשש כבד למסע דיג ולניסיון להכפשת משטרת ישראל, כי אינה פועלת על פי חוק ועל פי הוראות בית המשפט, משקרת ומזייפת מסמכים, כפי שטען העותר בתקיפות פעמים מספר - לכך אין לתת יד" (סוף דבר בהכרעת הדין).

"הממונה על חופש המידע של המשטרה העמיד לרשות העותר פריטי מידע רבים שנכללו בתשובות מפורטות ויסודיות. באשר למידע שלא נמסר, ניתנו נימוקים המניחים את הדעת ואף למעלה מזה, ובכפוף לסייגים האמורים בחוק חופש המידע. גם אם מטרת עתירתו המוצהרת של העותר היא ציבורית (ולא השתכנעתי שכך הוא) אין זו עילה לדורסנות ולפגיעה ברשויות ציבוריות ובפקידי ציבור שעשו את עבודתם נאמנה, איזנו בין האינטרסים השונים, וכאמור נתנו לו מענה כדין, גם אם לא את מלוא המענה לו ציפה". (סוף דבר)

לכל אורך הכרעת הדין משחיר בית המשפט קמא את פניו של העורר ומשבח ומהלל את היחמ"מ והפרקליטות. אולם זו אינה מציאות הדברים, כפי שעולה מהעובדות בעניין זה. בכך, מועל בית המשפט קמא בחובתו להיות מאוזן.

19. אמירות לא נכונות ולא ראויות

לאורך הכרעת הדין אומר בית המשפט קמא אמירות לא נכונות ולא ראויות:

סעיף 46 להכרעת הדין - "עם זאת איחור המדינה במתן מענה אינו יכול לשמש בסיס לתיאוריית קונספירציה בעניין התנהלות רשויות המדינה, הכוללת שקרים, מניפולציות וזיוף מסמכים, כפי שהעלה העותר בסברתו. יש לדחות טענות אלו מכל וכל".

העובדה שלקח כ- 150 ימים לתשובת היחמ"מ לבקשה הראשונה (בקשה 4690), מעוררת מחשבה. היא מעוררת מחשבה מכך שמרחב הביקורת הפנימית שבוצע על ידי היב"ק, הוא מאוד קטן. מעבר לעובדה שאם היב"ק לא מבצע ביקורות באח"מ, התשובה חייבת הייתה להינתן מייד. ואם יש ביקורות שכאלה, הרי שבדיקת רשימה או תיקים מסודרים בארון, של כ- 200 תיקים, אורכת דקות ספורות. את הנקודות האלה, ראוי לחקור ולבחון.

גם נטען כי הבקשה (מספר 4690) "מורכבת" (נספח 7 לעתירה). מה "מורכב" בבקשה זו?

בנוסף טוענת היחמ"מ בתשובתה לעורר (נספח 42 לעתירה סעיף 13) כך: " המדובר בהליך ארוך, הדורש השקעת שעות עבודה מרובות והפניית משאבים רבים בתוך היחידה הארצית לביקורת", למה? מה צריך לבדוק ביחידת הביקורת הארצית? האם יש דו"חות ביקורת שהוסתרו מהעורר!?

בנוסף, טוענת היחמ"מ בתשובתה כך (נספח 42 לעתירה סעיף 11 תת-סעיף ז'): ".... זאת בהתאם לתכנית בקורות שנתית המועברת ע"י יחידת הביקורת במשטרת ישראל.... " האם יחידת הביקורת הארצית שותפה באותן הביקורות? רק מעבירה תכנית פעילות? האם לא הייתה חייבת המשטרה במענה שלה וברשימת הביקורות, לציין מפורשות את אותן הביקורות בהן היב"ק מעורבת באופן כזה או אחר?!

סעיף 51 להכרעת הדין – "יודגש, כי בהמשך לטענת המדינה לעיל, תיק החקירה של תאיר ראדה ז"ל פעיל ואף מתנהל בימים אלו בבית המשפט העליון (בקשה למשפט חוזר מיום 30.10.2019, מ"ח 6881/19 רומן זדורוב נ' מדינת ישראל, "עניין זדורוב")."

הלואי וזה היה נכון. אולם זה לא נכון, תיק החקירה של רצח תאיר ראדה ז"ל סגור ולא נפתח. המטרה יצירת מציאות שקרית שבה תיק החקירה פתוח ואז, כביכול, לא בוצעה בו ביקורת.

סעיף 54 להכרעת הדין – "טענתו היחידה של העותר לעניין בקשה 4975 הייתה, כאמור, כי היב"ק לא ביצע כל ביקורת על חקירות באגף החקירות במהלך שבע שנים וזאת בניגוד לנהלים. תמים דעים אני עם המדינה כי טענה זו אין מקומה בעתירה זו לפי חוק חופש המידע."

לטיעון זה שתי פנים, הפן הראייתי שאומר שיש ספק גדול במידע שנמסר לעורר, ויש לבחון אותו אל מול מידע שמצוי אצל היחמ"מ. והפן השני, הוא הפן הציבורי, של איך יכול להיות שבמהלך שבע שנים מ-2010-2017 לא ביצע היב"ק ביקורת כלשהי על חקירה כלשהי באגף החקירות? מטריד מאוד.

על פי נוהל בקורות אגף חקירות ומודיעין: "**הבקורות מבוצעות במסגרת ביקורות יחידתיות שבאחריות יב"ק, בבקורות עצמאיות של קציני המטה המקצועיים באח"מ ובקורות של גורמי אח"מ במערך הפרוס על יחידות השטח הכפופות להם מקצועית**" (הרישא של עמוד 3 בנוהל - <http://ariksworld.com/Grow/nohal%20bikorot%20agaf%20modiin%20vechakirot.pdf>). ראש וראשון לביצוע ביקורות הוא היב"ק, וכאמור, היב"ק לא ביצע אף ביקורת באגף החקירות במהלך שבע שנים. יכול להיות?!

סעיף 91 להכרעת הדין – "ודוק, התעלמות פירושה חוסר תגובה, ומכל האמור לעיל ניתן לראות תגובות רבות והתייחסות פרטנית לבקשות העותר".

כאשר פונה אזרח לרשות והרשות עונה שלא באותו העניין הרי שהיא מתעלמת מהאזרח. שיפוט מאוזן היה מבין היטב למה התכוון העורר ולא הופך את היוצרות, כאילו שהעורר קיבל תשובה. עד היום לא התקבלו תשובות היחמ"מ לבקשות המידע (בנספח 17 ונספח 39) מהיחמ"מ עצמה.

סעיף 127 להכרעת הדין – "בקשתם של עשרות רבות של פריטים (כשכל פריט הוא נושא נרחב בפני עצמו) מעלה, כאמור, חשש למסע דיג או להטרדה של הרשות המנהלית ורצון להכפשתה, כפי שטענה המדינה. בית המשפט אינו יכול לתת יד לכך".

כמות הפריטים המבוקשים אינה רלבנטית. לדוגמא, אזרח שמבקש את נתוני המיצ"ב מבקש אלפי פריטי מידע, כי התוצאות הן לכל בית ספר ויש אלפי בתי ספר. התנועה לחופש המידע ביקשה ביחד עם עותרים רבים נוספים, את כל המידע שהועמד לרשות השרים בעת דיוני הקורונה. העמותה קיבלה אלפי פריטי מידע בתוך שלושה דיסקים.

כאמור, לא התקיים "מסע דיג", לא התקיימה "הטרדה" של הרשות ואמת אינה "הכפשה".
באמירות אלה מועל בית המשפט קמא בחובתו השיפוטית והופך לצד המזדהה עם היחמ"מ
והפרקליטות ולא לשופט.

20. היבטים ציבוריים

בסיכומיו ציין העורר כך: "העותר סובר כי משעסקינן בטענה ציבורית, הטוענת לכשל חמור
ולעולה מתמשכת כלפיי הנידון ומשפחתו, כלפיי משפחת הנרצחת וכלפיי כלל הציבור, חייבות
הרשויות העוסקות בכך בהעמדת מלוא המידע הנדרש. גם אם סוברות הרשויות שפעלו כראוי
וטענות הציבור אינן נכונות - הרי שחובתן לספק את כל המידע הנדרש ולהראות לציבור את
פעילותן וניקיון כפיהן".

דווקא כלפיי אותו ציבור, ואותו עורר, הטוען לשחיתות של מערכת אכיפת החוק והרשעתו של חף
מפשע - דווקא לנו, חייבת מערכת אכיפת החוק לבוא ולגלות את כל המידע שיש בידיה.

אולם, ההיפך הוא שקרה. שקרים של המשטרה, חיפוי ותמיכה של פרקליטות המדינה בשקרים
אלה ואישורם של אותם השקרים על ידי בית המשפט קמא. שחיתות של כל רכיביה של מערכת
אכיפת החוק, המתבטאת בהסתרה מלאה של כל המידע הנוגע לביקורות (או בקורות) שבוצעו על
חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל.

מדובר בבית משפט קמא מושחת. זה לא שחיתות שהוא קיבל כסף. זה שחיתות שהוא מעל
בתפקידו להיות שופט בעתירה הזאת. מושחת - על זה שהוא היה צד יחד עם היחמ"מ
והפרקליטות ולא שופט.

21. להקלת עבודת בית המשפט העליון

ברשימה הבאה מפורטים המיידעים אותם מבקש העורר לקבל וטיעוני העורר בקצרה:

א. המידע המצוי אצל היחמ"מ בקשר עם בקשת העורר מספר 4690 (נספח 17 לעתירה) –

1. לא ניתנה תשובה מהיחמ"מ עד היום.
2. נרמז לקיום 9(ב)4 – שאינו חל על יחידות חופש מידע, בגלל ההחרגה בסעיף עצמו:
"למעט התייעצויות הקבועות בדין".
3. ביחידות חופש מידע, לא יכול להתקיים "אפקט מצנן".
4. לא נטען ולא הוכח קיומה של סכנה כלשהי שתגרם ממסירת המידע.
5. לא הופעלו ההליכים הקבועים בפסק הדין לעניין "המל"ג".
6. לא הופעלו ההליכים הקבועים בפסק הדין לעניין "גישה".
7. זהו ענין אישי (פרטי) של העורר, מדובר במידע על בקשות של העורר.
8. חשוב לעורר ולבית המשפט בהליכים המשפטיים האלה.
9. איזה התייעצויות התקיימו בהיעדר מידע?
10. נטען שבקשת המידע "מורכבת". למה היא "מורכבת"?
11. בוצעה חסימה מלאה על כל המידע.

12. מדובר ביחידת חופש מידע לה אינטרס להיות שקופה, לתת מידע ולשמש כדוגמה חיובית לעניין זה.

ב. המידע המצוי אצל היחמ"מ בקשר עם בקשת העורר מספר 5067 עד לתאריך 31 אוקטובר 2017 (נספח 39 לעתירה)

1. לא ניתנה תשובה מהיחמ"מ עד היום.
2. נרמז לקיום 9(ב)(4) – שאינו חל על יחידות חופש מידע, בגלל ההחרגה בסעיף עצמו: "למעט התייעצויות הקבועות בדין".
3. לא יכול להתקיים "אפקט מצנן".
4. לא נטען ולא הוכח קיומה של סכנה כלשהי שתגרם ממסירת המידע.
5. לא הופעלו ההליכים הקבועים בפסק הדין לעניין "המל"ג".
6. לא הופעלו ההליכים הקבועים בפסק הדין לעניין "גישה".
7. זהו ענין אישי (פרטי) של העורר, מדובר במידע על בקשות של העורר.
8. חשוב לעורר ולבית המשפט בהליכים המשפטיים האלה.
9. בוצעה חסימה מלאה על כל המידע.
10. מדובר ביחידת חופש מידע לה אינטרס להיות שקופה, לתת מידע ולשמש כדוגמה חיובית לעניין זה.

ג. כל הביקורות והבקורות שביצעו גופים משטורתיים בקשר עם חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל (נספח 30 לעתירה)

היחמ"מ טוענת לקיומם של ביקורות ובקורות אך לא מסרה אותן. ניתנה תשובה ללא הנמקה כלשהי לסיבה שבה המידע לא נמסר. קיימת בקרה שביצע המפכ"ל שמינה את נצי"מ תורג'מן לבצעה.

ד. ביקורת פנימית 5/2010, נושאית, מוצגים גדולים (נספח 30 לעתירה)

1. זהו מידע שהוכן על ידי היב"ק ואינו נופל תחת סעיף 14 לחוק חופש המידע.
2. לא הוכחה קיומה של סכנה כלשהי ממסירת המידע.
3. בוצעה חסימה מלאה.
4. לא נבדקה האפשרות להשחיר חלק מהמידע.
5. המידע חשוב ציבורית.
6. אפילו ראש היב"ק עצמו (בדימוס) טוען לפרסום דו"חות הביקורת.
7. בית המשפט לא בדק את המידע כדי לראות אם ניתן לפרסמו.

ה. ביקורת פנימית 9/2010, מיוחדת, מעקב תחקירים והפקת לקחים (נספח 30 לעתירה)
ו. ביקורת פנימית 9/2012, תהליכית מיוחדת, פינוי יישובים (נספח 30 לעתירה)

- ז. **ביקורת פנימית 17/2012, מיוחדת פתע, בחינת שגרת המטה בתחנה טיפול במפנ"א תקן ומצבה כ"א ואמצעים והפעלתם במחוז הצפוני (ספח 30 לעתירה)**
- ח. **ביקורת פנימית 5/2014, תהליכית, מטה מחוז צפון (נספח 30 לעתירה)**
- ט. **ביקורת פנימית 1/2015, נושאת, הפעלת אורגנים (נספח 30 לעתירה)**

1. לא הוכחה קיומה של סכנה כלשהי ממסירת המידע.
2. בוצעה חסימה מלאה.
3. לא נבדקה האפשרות להשחיר חלק מהמידע.
4. המידע חשוב ציבורית.
5. אפילו ראש היב"ק עצמו (בדימוס) טוען לפרסום דו"חות הביקורת.
6. בית המשפט לא בדק את המידע כדי לראות אם ניתן לפרסמו.

- י. **ביקורת פנימית 2/2017, מיוחדת, העסקת עובדי שירות במשטרה (נספח 30 לעתירה)**
- יא. **ביקורת פנימית 7/2017, תיקון ליקויים שאותרו בביקורות (נספח 30 לעתירה)**

היחמ"מ טענה לכך שהדו"חות אינם מוכנים. מאז עברו כבר כשלוש שנים והדו"חות עדיין לא נמסרו לעורר או שניתנה הנמקה כלשהי לאי-גילויים.

ברשימה הבאה מפורטים הנושאים הכלליים והמשפטיים עליהם בית המשפט העליון מתבקש לקבל החלטה:

1. קבלת בקשות המידע השונות, כפי המפורט לעיל.
2. חשיבות קבלת מידע לצורך הליכים משפטיים אזרחיים.
3. אישור ראש רשות להארכת מועדים שניה לפי סעיף 7(ג) לחוק חופש המידע.
4. חזקת המנהל הציבורי התקין אינה קיימת במקרה זה.
5. מצב הדברים בהיעדר תשובה של הרשות לבקשת מידע.
6. מצב הדברים בתשובה מאוחרת של הרשות לבקשת מידע.
7. מתן תשובה על ידי גורם אחר ממקבל הבקשה, מנוגדת לחוק חופש המידע.
8. נספח ו', מסמך שקרי, מזויף ומפוברק הוא ובית המשפט אינו יכול להסתמך עליו בהכרעתו.
9. נספח 40 אינה תשובה לבקשת המידע.
10. הגדרת תשובה לבקשת מידע וחובת הכללת סעיף 7(ו) בה.
11. בקשת הביזיון, חובה היה על היחמ"מ והפרקליטות לקיים את הוראות בית המשפט. ההליך שהתנהל בבית המשפט המחוזי היה לא נכון. יש לחייב את היחמ"מ בעיצום כספי לעניין זה.
12. מעמד יחידת חופש מידע וסעיף 9(ב)(4) בנוגע אליה.
13. אי-אמירת אמת בקשר למידע בתשובות יחידת חופש מידע.

ברשימה הבאה הנושאים הציבוריים בהם מתבקש בית המשפט העליון להשמיע את קולו:

1. אישור ראש רשות להארכת מועד שנייה, סעיף 7(ג) לחוק חופש המידע.

2. גילוי דו"חות הביקורת הפנימית לציבור לרבות דו"חות ביקורת על חקירות ספציפיות.
3. קיום המלצות ועדת זיילר לעניין פריניאן, הן בנוגע לדו"חות היכרות עם חשוד והן לעניין ביקורת של לפחות 20% מתיקי הפשיעה החמורה.

ברשימה הבאה, הקישורים לכל המידע הנוגע לתיק זה באתר העורר:

1. העתירה עצמה: <http://ariksworld.com/Grow/atira2.pdf>
2. נוהל בקרות אח"מ: <http://ariksworld.com/Grow/nohal%20bikorot%20agaf%20modiin%20vechakirot.pdf>
3. דו"ח ביקורת, חיתוך מצב מחוזות צפון וחוף: <http://ariksworld.com/Grow/mahoztafonauditing.pdf>
4. מספר בקשות של העורר: <http://ariksworld.com/Grow/requests1%20freedom%20of%20information%20appeal.pdf>
5. התגובה הראשונה של היחמ"מ: <http://ariksworld.com/Grow/tgovalatira2.pdf>
6. התגובה השנייה של היחמ"מ: http://ariksworld.com/Grow/response_praklytot1.pdf
7. פרוטוקול דיון ראשון, 3 פברואר 2019: http://ariksworld.com/Grow/courtatira2_hearing.pdf
8. בקשת הביזיון: <http://ariksworld.com/Grow/dishonor.pdf>
9. תשובת היחמ"מ לבקשת הביזיון: <http://ariksworld.com/Grow/responsedishonor.pdf>
10. החלטת בית המשפט, עניין הביזיון ידון בדיון: <http://ariksworld.com/Grow/judgedecisionbizayon.pdf>
11. תגובת העורר לתשובת היחמ"מ לעניין הביזיון: <http://ariksworld.com/Grow/bizayonreaction1.pdf>
12. פרוטוקול דיון 16 לדצמבר 2019: <http://ariksworld.com/Grow/protocol%2016%20december%202019.pdf>
13. סיכומי העורר בעתירה: <http://ariksworld.com/Grow/summary%20claims.pdf>
14. הארכת מועד להגשת סיכומי היחמ"מ: <http://ariksworld.com/Grow/courtdecision2.pdf>
15. בקשת העורר שלא להאריך מועדים: <http://ariksworld.com/Grow/request%20submission%20date.pdf>
16. תשובת בית המשפט: <http://ariksworld.com/Grow/courtdecision3.pdf>
17. סיכומי היחמ"מ: <http://ariksworld.com/Grow/praklitot%20summary1.pdf>
18. בקשת העורר לקבל את הכרעת הדין: <http://ariksworld.com/Grow/request%20for%20justice%20decision.pdf>
19. תשובת בית המשפט: <http://ariksworld.com/Grow/courtdecision4.pdf>
20. הכרעת הדין: <http://ariksworld.com/Grow/finalmehuzi.pdf>

חוק חופש המידע הוא חוק מצוין שמשמש לטובת האזרחים והרשויות. הכרעת דין זו, אם לא תתקן, תתקע מקל בגלגליו ותמנע עתירות לקבלת מידע מהרשויות. האינטראקציה המבורכת הזו של האזרח והרשות בזכות בקשות מידע, עלולה לספוג מכה רצינית וכולנו נשלם את המחיר.

כשעשתה משטרת ישראל ביקורות ובקורות שונות על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, בטוח שעלו בהן נושאים רבים ומגוונים המראים שרומן זדורוב חף מפשע: מסריקת הזירה, מסיפור המקלות שהועלמו מהזירה, מחקירת הילדים והנערים, מחקירת או יותר נכון מאי חקירת עובדי הניקיון (סיפור ויקטוריה אוסוב), מאי השוואת ממצאים פורנזיים לרבות דנ"א וטביעות אצבעות (יש בדם?!), מסכי הרצח, מזריקת המכנסיים שנמצאו באשפה, מאי בדיקת המומחה המשטרתית את נעליה של תאיר ראדה ז"ל, מטביעות הנעליים הזרות, משיבוש השחזור, מהחקירה הלא ראויה שהמומחה יצחק אילן ז"ל קובע מפורשות שמדובר בהודאת שווא, מחקירת הסלולר של תאיר ראדה ז"ל ופערי השעות בהפעלתו, מהיעלמות השערות בידיה של תאיר ראדה ז"ל, ועוד כהנה וכהנה נושאים שחשוב שהמשטרה תבקר אותם.

אני ארחיב לרגע בנושא זה: לדוגמה, כשחזרו ביום שישי, רומן זדורוב ורעייתו, לקחת את כל הציוד שלו, אחרי שלא אפשרו לו ולרעייתו לעשות זאת ביום חמישי, לא בדק אף שוטר את הציוד שהוצא מהזירה ולא נוהל רישום של החפצים האלה. המשטרה הגדירה את כל בית הספר כזירת עבירה, ועשתה נכון בכך. אז כשבא אדם להוציא חפצים מזירת עבירה – השוטרים לא בודקים את מה שהוא הוציא? לא מנהלים רישום של פריטים אלה? הנה דוגמה, לנתיב ביקורת או בקרה אפשריים, שתהיה להם השלכה על נוהלי חקירה עתידיים.

זו הדרך היחידה של משטרת ישראל ללמוד ולהשתפר – אחרת, מקרים נוספים של הרשעת חפים מפשע יקרו. אבל, הביקורת בפני עצמה, שהיא, כמובן, צעד ראשון ומבורך, אינה חזות הכול – יש, כמובן, לגלות את ממצאי הביקורת ולא להסתירם. חובה לגלותם לנפגעי העבירה, לנידונים (או לחשודים או לנאשמים), ולדעתי, גם לציבור.

כל המסמכים שהגשתי בעתירה זו הם חלק מערעור זה. דעתי, לכל אורך הדרך היא שאני והציבור זכאים לקבל את המידע לגבי הביקורות (והבקורות) שנעשו בקשר עם חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, שאת קיומם, מאשרת היחמ"מ בתשובותיה. בנוסף, אני והציבור זכאים לקבל את דו"חות הביקורת הפנימית אותם ביקשתי בעתירה זו. אני זכאי גם לקבל את המידע מהיחמ"מ עצמה בקשר לבקשות המידע שלי.

מערכת אכיפת החוק מפגינה בהכרעת דין זו – אלימות קיצונית כלפיי אזרחים טובים שמבקרים אותה ומבקשים לשפר אותה. מערכת אכיפת החוק עוסקת בניסיונות השתקה של ביקורת ציבורית הוגנת וראויה עליה. אני מסתכל על הכרעת דין זו – היא איומה ונוראה. זוהי הכרעת השתקה, שקורית דווקא בעניין רצח תאיר ראדה ז"ל והרשעתו של חף מפשע בריצחתה. מערכת אכיפת החוק בולמת, באופן לא ראוי, גילוי מידע שחובתה לגלותו.

וישאל השואל, האם לא מגיעה איזו מילה טובה קטנה לעורר על פעילותו? על כך שהוא משקיע מזמנו, מאונו ומכספו בפעילות ציבורית זו? האם הנושא שאותו מעלה העורר אינו חשוב? האם לא ראוי נושא זה לדיון וגילוי?

אין ממצאים פורנזיים ביולוגיים, בזירה או מחוץ לזירה, הקושרים את רומן זדורוב לזירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל כי רומן זדורוב לא היה בזירת הרצח.

בסופו של יום, בחרה מערכת אכיפת החוק בישראל להסתיר מידע שקיים ברשותה במקום להאירו ולגלותו.

מן הדין ומן הצדק לקבל ערעור זה ולחייב את היחמ"מ בהוצאות משפט ראויות ובביזיון כאמור.

27 ינואר 2021

ליאון (אריק) שנקלר